

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Memòria
de la 1985

Catalunya Cristiana

"Sempre fa bo de
[començar!
El full és blanc, la ruta
[oberta!
Qui sap l'any nou què
[portarà?
I riu el cor, d'una
[esperança incerta.

Jo sé què em donarà
[un any més.
Més Vós! Una major
[florida
d'aquest morir d'amor
[que m'és
per vós, amb vós, en vós,
per sempre, Vida!"

Josep M. Gassó

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 276

Setmana del 6 al 12 de gener del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Pigmalió divinal

Aquests dies nadalencs, els cristians celebrem el misteri fonamental —si no el misteri culminant, que és la mort i la resurrecció de Crist— de la nostra fe: l'encarnació del Verb. Déu assumeix la naturalesa humana plenament, amb totes les seves conseqüències, naixent com nosaltres, per viure i morir com nosaltres. La fe cristiana pot ser rebuda o refusada, es pot haver mantingut viva durant un temps i tenir-la després com oblidada o esmorteïda, es pot practicar i, segons una moda força il·lògica d'avui, no practicar-la gaire o gens. Però el que no es pot fer és prendre-la lleugerament, tractar-la com una antigalla residual. Es pot adoptar una actitud crítica davant certes execrències folklòriques —no sempre tant desmentades— que hi hem anat afegint els homes, però no s'hi val a fer-les servir d'excusa per prendre's frívolament les serioses afirmacions cristianes i la formidable cultura humana a què han donat suport. Al capdavall els cristians creiem que el Creador s'ha enamorat —Pigmalió divinal— de la seva criatura i l'ha volguda esposar. Això es pot creure o no, ja ho sabem, però no es pot negar que és bell i intel·lectualment coherent.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Urgell: El co-príncep episcopal, a favor d'una reforma global al Principat d'Andorra.

8

Girona: Els rectors de parròquia només estaran sis anys en el càrrec.

9

Tarragona: Dos joves metges palliaran el sofriment al Zaire.

10

Libres de qualitat per als lectors joves.

CENTRALS

Diverses institucions i organitzacions no governamentals de Catalunya han organitzat una campanya d'ajut a Etiòpia i Eritrea per tal d'obtenir diners i aliments. Catalunya Cristiana que en el seu darrer número de novembre ja denunciava el terrible drama que viuen els ciutadans d'aquests dos països, també hi col·labora.

Aquesta campanya durarà fins al 30 de juny. És la primera vegada que organitzacions no governamentals es coordinen per pal·liar l'angoixant problema de la fam. La situació que viuen Etiòpia i Eritrea contrasta vivament amb una Europa que no sap com ha de col·locar els seus excedents agraris per causa de la collita del darrer any.

S'ha calculat que entre 10 i 15 milions de persones poden morir de fam en la zona africana del Sahel a causa d'una sequera

que avança el procés de desertització. En els darrers tres anys, unes 300.000 persones ja han mort d'inanició i malalties a Etiòpia on no hi haurà una collita de cereals fins al desembre del 1985.

La supervivència de molts ciutadans d'Etiòpia i Eritrea depèn només de l'ajut que rebien dels països estrangers. Molts ciutadans ja han perdut l'esperança de sobreviure fa temps.

Les organitzacions i institucions no governamentals que organitzen la campanya són: Càritas de Barcelona; Intermón; Justícia i Pau; Mans Unides; Medicus Mundi; Moviment a favor del 0'7 per cent del PNB; UNICEF; Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes; Acció Cultural del País Valencià, Adac, Associació per les Nacions Unides; Ciemen, Xarxa Cultural i Catalunya Cristiana.

col·lecció «MASSAGRAN»

The illustration features three book covers for the 'Massagran' collection, tilted at an angle. The top cover is 'MASSAGRAN i el quadrat màgic' by R. Folch i Camarasa, published by Editorial Casals, showing a man in a suit standing on a grid. The middle cover is 'aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN' by Josep M. Folch i Torres, also published by Editorial Casals, depicting a man on a horse. The bottom cover is 'aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN' by Josep M. Folch i Torres, published by Editorial Casals, showing a man on a horse. Surrounding the books are various illustrations: a man in a suit falling, a turtle, a man in a suit standing, a lion, and a man in a suit walking. The publisher's name 'EDITORIAL CASALS' is visible on the book covers.

GUIÓ: R. FOLCH I CAMARASA
DIBUIXOS: J. M. MADORELL

VOLUMS PUBLICATS:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 46 pp. ctné.
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 52 pp. ctné.
- MASSAGRAN i el quadrat màgic 30×22,5 cm. 54 pp. ctné.

NOVETAT DESEMBRE 1984: Massagran al Pol Nord
EDICIONS EN CATALÀ I EN CASTELLÀ

 EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13 Tels. 245 72 03-04

EDITORIAL

Un sagrament en crisi?

Davant de la notícia de la publicació de l'exhortació apostòlica, i post-sinodal, de Joan Pau II sobre "la reconciliació i la penitència", molts només s'hauran preguntat "què passarà ara amb les absolucions col·lectives?" Com si es tractés de l'únic tema abordat per aquest document.

Cert que és una qüestió que avui es planteja entre nosaltres, i el Papa hi fa referència. Però el bellíssim text, que el successor de Pere ens ofereix en aquestes darreries de 1984, desenvolupa altres temes molt més interessants que aquesta qüestió ritual. Les consideracions del Papa abracen, de mà mestra, totes les clarividents discussions i proposicions del sínode de 1983 i hi aporta el seu segell personal ple d'autoritat, la seva pròpia de pensador i la del seu ministeri pastoral universal.

És bo recordar que els bisbes sinodals en plantejar-se el tema de la reconciliació cristiana no es varen voler limitar a la reconciliació sacramental entre l'home i Déu. Varen voler tractar també de la reconciliació en el si de l'Església entre les diferents tendències contraposades, en el cristianisme entre les diverses confessions, en el món entre els governs, els blocs, les races, les ideologies... Joan Pau II ha acceptat de seguir-los per aquests diversos camins en la seva exhortació de Pastor, en comunió amb ells, de tota l'Església.

Altres plomes més autoritzades, i en altres llocs més apropiats, faran el comentari a fons que mereix aquest ric document i tant de bo que siguin molts, sobretot els "agents de la pastoral" —com es diu avui—, els que se'l llegeixin amb calma i el meditïn. Confessem que potser el pitjor mal que pateix el nostre catolicisme és que són massa els que parlen i prenen actituds sobre qüestions prou transcendents acontentant-se de judicis "temeraris" de segona o de tercera mà. Nosaltres ens limitarem a assenyalar alguns punts que ens semblen particularment interessants i que voldríem que estimulessin a la lectura del document sencer. (Vegi's un resum del document a les pàgines 6 i 7.)

Es podria dir que l'exhortació pastoral està centrada per la profunda meditació del "misteri del pecat" i el "misteri de la pietat" (I Tim.) que li fa de contrapès, car és en la pèrdua, almenys parcial, del sentit del pecat que rau el que Joan Pau II anomena "la crisi del sagrament de la penitència". Fenomen psicològic i espiritual que no és nou del tot ja que Pius XII, ja al 1946, declarava que "el pecat d'aquest segle és la pèrdua del sentit de pecat". Des d'aleshores el que ha passat és sols que el mal ha esdevingut més visible i més greu. Fa vint o trenta anys hom no es va adonar que la pastoral de la penitència no rebia l'atenció necessària i s'anava distanciant de l'evolució de les mentalitats. De cop, la sorpresa ha estat forta: en pocs anys ha calgut constatar l'abandó de la pràctica de la confessió freqüent en amples capes de la feligresia.

Joan Pau II analitza el fenomen amb calma i lucidesa. Davant d'aquesta "penitència" esgarriada, reacciona sense pessimisme i no pas d'una manera severa, com alguns podrien pensar. Ben al revés, la seva actitud és ben evangèlica reprenent un dels seus més autèntics valors, el de la misericòrdia, per fer-nos entendre la penitència. Si menciona, de passada, l'aspecte "judicial" de la confessió sacramental, insisteix molt més que aquest sagrament és "diàleg i perdó" que no pas un "tribunal de la penitència".

El Papa té, en aquest document, en el capítol "A aquells que vosaltres perdonareu", pàgines emocionals i personals —s'hi endevina la seva experiència de confessor— sobre l'exercici sacerdotal de la penitència que haurien de moure a més d'un sacerdot a reconciliar-se amb un ministeri en el qual s'arriba quasi a palpar la gràcia de Déu. Gràcia que tant donen com reben.

És, doncs, una penitència amb un rostre veritablement "humà" que ens és presentada i predicada en aquesta exhortació pastoral: rostre "humà", és a dir magníficament diví, ja que la misericòrdia pertany definitivament a Déu.

Ide l'absolució col·lectiva, què? Sols dos mots. Joan Pau II es limita a repetir el que ja s'ha dit. Potser ho diu més clarament i amb més fermesa, reiterant les condicions necessàries per a l'utilització d'aquesta forma "extraordinària" de l'administració d'aquest sagrament. Cal notar, tanmateix, —i això creiem que és molt important— que el Papa situa aquest tema en el seu lloc: no en el nivell del dogma, en el qual ell defineix l'essència del sagrament, sinó en el nivell de la litúrgia, on hi enumera els diversos ritus possibles... "Possibles" sí, però, no a l'albir de qualsevol.

La pràctica d'aquesta forma extraordinària ha esdevingut potser "ordinària" entre nosaltres? Caldrà fer marxa enrera o precisar més les exigències? Acabarem acceptant aquests "costums" com un signe més del pluralisme legitimament tolerat en l'Església, sobretot en la litúrgia? Pertocarà als bisbes, de fet, aclarir i precisar amb prudència pastoral i amb esperit de comunió eclesial totes aquestes qüestions. Estiguem amatents a llur guiatge.

El masoquisme? No és bo!

Hi ha, incontestablement, una qüestió d'orgull. ¿Es pot ser un "home fet i dret" sense un mínim d'orgull? ¿Es pot viure tenint vergonya de si mateix i dels grups als quals hom reconeix pertànyer?

Aquestes qüestions no me les plantejo ara, sinó que m'obsessionen des de l'any 1968. Però aquests dies m'han voltat pel cap altra vegada, a l'atzar d'uns encontres.

Sobre les terribles notícies procedents d'Etiòpia i de l'Índia —esgarriades!, terribles!— he sentit un "tercer-mundista" desfermar-se contra la cultura occidental; acusar-la de pelada, de ronyosa, de tots els mals. Especialment de permetre la fam dels "tercers-móns" per així poder ser rics. Encara més, d'haver, no fa gaire, no soïament arraconat les altres cultures, sinó d'haver-les triturat irrespectuosament sense servir-ne res.

L'altre fou provocat per una conversa sobre l'esdevinidor de l'Església catòlica. "L'Església no pot ser creïble", em confià un sacerdot que suggeria que la història de l'Església no era més que un seguit de sinistres espiffades. Traïcions repetides... Segurament que si hagués emprès el meu interlocutor, hauria aparegut la gran mitologia negra: Galileu. Ai! La Inquisició. Ui! El diner. Uix! La col·lisió Església-Burgèsia!... Mare de Déu!

De fet, tot plegat és com si per compensar un període de triomfalisme cultural i eclesial d'ara endavant hom hagués d'avergonyar-se de tot, picant-se el pit fortament, talment com els flagel·lants que es laceraven el cos en altre temps. Per fer-se perdonar per l'àrab, el negre, el groc, l'obrer, l'ateu, el no creient, a qualsevol preu! I conjuguen: "Jo sóc un indecent, nosaltres som uns indecents, per la nostra culpa, per la nostra grandíssima culpa".

Evidentment, aquesta actitud, psico-sòcio-psicoanalíticament parlant explicable, és històricament contestable. Quan sento apuntar aquestes crisis de vergonya, somio defensar el dossier de la colonització, la causa de la cultura occidental, la causa de l'Església sense la qual ni el de-

desenvolupament tècnic i l'adveniment dels "drets de l'home", ni la planetarització s'haurien produït.

En vénen ganes de clamar: "Europeus i catòlics! Deo gratias! Gràcies, Senyor, per haver-me confiat aquesta tradició!". Ben segur, és veritat, la colonització no fou pas gaire bonica. Incontestablement, els nostres pares foren uns conqueridors sanguinaris i saquejadors. Però, d'una part, des del començament, hi ha hagut mala consciència a l'Occident: grandesa de la cristiandat. ¿Mala consciència limitada? Certament: misèria de l'home europeu! Però mala consciència, almenys! Per altra part, ¿quina civilització s'ha escampat per tots els confins del món fins a permetre a l'espècie humana existir en carn i ossos i no solament en "idea"? ¿Això és misèria de l'home?

L'Església? Si el Concili de Calcedònia no hagués magnificat la matèria definint el dogma de Jesús, vertader Déu i vertader home, ¿la ciència i la tècnica haurien tingut la passió per descobrir el secret de la matèria? No fa gaire, Denis de Rougemont ha analitzat finament aquest fet. A més, cadascuna, cadascú de nosaltres ¿seria sagrat si, al pic de l'Edat Mitjana, els teòlegs no haguessin permès,

amb llur reflexió, la valoració revolucionària de l'individu? El que conduí a Pascal a fer dir a Déu mateix: "Jo he vessat aquesta gota de sant per tu".

Aquest masoquisme euro-occidental-catòlic és, doncs, fals. Contrari a la veritat. Sobretot, allò que en ell és molest, és la manca de coratge. Al capdavant és una fugida. Un rebuig de responsabilitat. Ser un home dempeus, ser un home lliure, vol coratge. És atrevir-se a assumir la grandesa i la misèria de la tradició en la qual hom està inscrit. És atrevir-se, tantost celebrar-la, a sentir-se orgullós d'assumir-la. És, tantost, serenament, —i serenament no és pas el contrari de dolorosament—, confessar-se a ser diferent davant l'"altre".

El més difícil en l'home és fer front a allò que és tràgic. El més difícil pel cristià es confessar que el mal, el pecat, existeixen. Que si el món és salvat des d'un cert angle, des d'un altre roman al terreny del diable. Que l'ahir, l'avui, és ambigu. Que només Déu un dia podrà dir de qui fou paràsit o qui fou llavor. Mentrestant, ens atrevim a acceptar-nos, malgrat la misèria. Però també amb grandesa! Ens atrevim a tenir un cert orgull!

René Pascal
"La Croix"

**Catalunya
Cristiana**

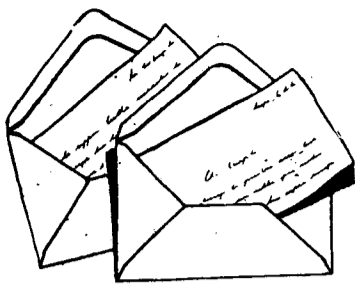

Difusió controlada per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215/2739 - 2805 - 2433.
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

El ritu és present en tota la nostra vida

Ens preguntem, a vegades, si la pregària és per a nosaltres un ritu; i la pregunta ens la formularem en un sentit més aviat pejoratiu.

Però sembla que aquest mot pot tenir també altres sentits que poden ser susceptibles d'una valoració molt positiva.

Des del punt de vista de l'estètica, els ritus poden significar per si mateixos una manifestació de bellesa que impressiona els nostres sentits i ens produeix una sensació agradable i plaent. La litúrgia ens proposa una sèrie de cerimònies, les quals, amb una felicitat combinació de música, cants, llums, ornaments, flors, etc. tendeixen a acon-

seguir un resultat harmoniós que atregui subtilment la nostra atenció i iniciï un sentiment de complaença i una voluntat d'acceptació, que ens predisposi a comprendre i assimilar el missatge que la paraula vol trametre'ns.

Per altra banda no el trobem solament a la litúrgia. Tota la natura ens en parla; ja sigui per anunciar alegrement la primavera o per significar la seva melangia tardor. De tots els temps fins les races que hem convingut a distingir com a les més primitives tenien els seus ritus. I la joventut, actualment tan estricta, gosaria eliminar-los en les seves manifestacions d'amor?

Per tant, si els trobem presents a totes les manifestacions de la nostra vida, per què no hi han de ser també en la més profunda relació home-Déu, que es manifesta a través de la pregària?

Potser la causa d'aquest sentit pejoratiu que li atribuïm radica en la tergiversació de la seva funció, que de complementària que era, es traspasa a primer rang. I segur que estarem d'acord en acceptar-los quan compleixin el seu paper d'acompanyants de la pregària; i a rebutjar-los quan en constitueixin el seu únic element.

Jordi Sans i Vallés

Recés per a religioses.— Casa d'Espiritualitat de "Maria Reparadora", c/ Emancipació, 33. Diumenge, 20 de gener. Dirigeix el P. Jaume Avellí, S.J. Començarà a les 10,30 del matí. Les que desitgin quedar-se a dinar han d'avisar amb dos dies d'anticipació.

Grups de diàleg per a promesos.— Arxiprestat Sant Gervasi: Gener - Acolliment, 8 de gener; diàlegs: 14-17-21-24-28-31. Residència Reparadores, tel. 212.69.00, dilluns i dijous, a les 22 hores. Arxiprestat Rambles-Poble Sec: Parròquia de Ntra. Sra. del Carme; informació: dijous de 19'30 a 20'30 h. - Guinardó-Horta, Parròquia de Santa Isabel d'Aragó, gener 4-8-11-15-18; divendres i dimarts a les 22 hores. T. 236.41.35. Parròquia de Santa Teresa de Jesús, gener 25-26; febrer 1-2. Divendres i dissabtes a les 21'30. T. 229.45.92. Collblanch-L'Hospitalet. Parròquia de Sant Ramon Nonat, gener 11-18-25; febrer 1-8-15. Divendres a les 21'15. T. 240.02.84. Parròquia de Santa Eulàlia de Provençana. Gener 28-31; febrer 4-7. Dilluns i dijous a les 21 hores. Tel. 422.42.29. Cornellà. Parròquia de Santa Maria. Gener 14-16-18. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 hores. Tel. 377.02.80. Parròquia de la Verge del Pilar; gener 21-23-25. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 hores. Tel. 376.02.48. Mongat, parròquia de Sant Joan, gener 12-

26; febrer 2-9. Local: Claretians. Dissabtes a les 22 hores. Tel. 395.33.52. Granollers, parròquia de Sant Esteve, gener 21-22-23-24-25. Sala Pax. De 22 a 24 hores. Tel. 870.03.24. Terrassa. Gener 28-29-30. Dilluns, dimarts i dimecres a les 21 hores. Local: Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34 bxs. Per a qualsevol informació cal trucar a la secretaria del CPM, c/ Rosselló, 233. Tel. 237.97.00, de dilluns a divendres, de 5 a 8 de la tarda.

Església Ortodoxa d'Espanya.— Mn. Germà, bisbe de Saint Denis i de l'Església Ortodoxa de França i d'Espanya (Patriarcat de Romania), amb motiu de la seva visita pastoral a la comunitat ortodoxa de Catalunya, us invita a participar a la Divina Litúrgia Ortodoxa Pontifical, el diumenge, 6 de gener, a les 12 h., a la Parròquia de la Resurrecció, c/ Príncep Jordi 21, esc. A, entresol 1ª.

Baix Llobregat. Cicle de Conferències anyals.— Curs 1984-1985. Lema general: "L'Apostolat dels laics" (Sínodo 1986). 3ª Conferència, dia 28 de gener. Tema: "Inoperància apostòlica segons Mons. Sebastian". Conferenciant: Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, Delegat de l'Apostolat Seglar i Director de "CATALUNYA CRISTIANA", parròquia de Santa Maria de Cornellà, Casal parroquial, de 9 a 2/4 d'11 del vespre.

Escola de l'Esplai de Barcelona.— CURSOS DE DIRECTORS. Curs d'Aprofundiment I (Curs per a coordinadors pedagògics); modalitat dies feiners, 14 sessions del 15 de gener al 28 de maig, dimarts i dijous, de 7'30 a 10. Lloc: Escola de l'Esplai; modalitat semi-intensiu, del 30 de març al 4 d'abril. Lloc: Casa de Colònies Artur Martorell. Curs d'Aprofundiment II (Curs per a directors/responsables de Centre); modalitat Caps de setmana, 13 sessions del 27 de gener al 19 de maig, diumenges de 9'30 a 2'30. Lloc: Escola de l'Esplai. A més a més del gener al març, 33 Cursos monogràfics sobre tècniques i coneixements vinculats a les activitats de l'Esplai. Per informació: Escola de l'Esplai, c/ Numància, 149-151, tel. 230.16.06, Barcelona - 08029.

PP. Combonians. Encontres d'Orientació Vocacional Missionera.— Oberts a nois i noies a partir dels 18 anys que, des de la seva fe, s'interessen seriosament pels problemes del Tercer Món i de la missió. Dies 26 i 27 de gener, c/ Feliu i Codina, 59. Tel. 427.85.77.

Monestir de Sant Maties - Casal Bellesguard.— Any Internacional de la Joventut. Diumenge, dia 13 de gener, a les 5 de la tarda, SWAMI SHUBHANANDA (P. Angelo Bendetti, S.J.), celebrarà una missa en ritu indi i pronunciarà una Conferència sobre la seva experiència de SANNYASI o monjo

indi. Col.loqui. Vespres: Us esperem.

L'INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA.— Comunica que l'11 de febrer s'iniciaran les classes del segon quadrimestre. Recorda també a les persones interessades en l'estudi de la Teologia la possibilitat d'ingressar en aquesta Institució que imparteix aquest ensenyament en horari vespertí. Informació: de dilluns a dijous, de les 18'30 a les 21'30, c/ Diputació, 231. Tel. 254.19.63.

Jornades d'Espiritualitat.— Temari general: "El misteri de l'home a la llum del cor de Crist i del carisme de l'Esperit Sant", dirigeix Mn. Joan Esquerda, prev. Dies 7, 8 i 9 de gener, de 8 a 2/4 de 10 del vespre, al Fòrum Vergés, c/ Roselló 223, (cantonada Balma).

Centre d'Estudis Pastorals.— Cicle: "Viure en cristià". Del 10 de gener al 14 de febrer, dijous, de 4'30 a 5'30, "La Teologia de l'Alliberament: Problemes i intuïcions". Professor: Josep Vives. Del 10 de gener al 14 de febrer, de 5'35 a 6'45, els dijous, "Lectura espiritual i compromesa de l'Escriptura". Professor: Joan Soler. Informació: Rivadeneyra, 6, 3er. Tel. 317.48.58. Barcelona - 08002.

IIª Trobada de religiosos al servei dels pobres.— Tindrà lloc el dia 26 de gener, a les 9'30 del matí. Organitza el Secretariat Diocesà de Pastoral de la Marginació. A les 9'45, el pare Abat de Montserrat, Cassià Just, presentarà una visió global del procés de resposta als pobres per part dels religiosos de Barcelona, durant els darrers anys. A les 10'45, el P. Josep Sesma, provincial dels PP. Mercedaris, exposarà el procés concret del seu Orde, nascut per als pobres. Reunió per grups i posada en comú. Lloc: Col.legi de les religioses del Sagrat Cor de Jesús, c/ Diputació, 328 (Bailèn), Barcelona.

CENTRE D'ESTUDIS
CRISTIANISME I JUSTÍCIA
Llúria 13 - 301 23 50 - 08010 BARCELONA

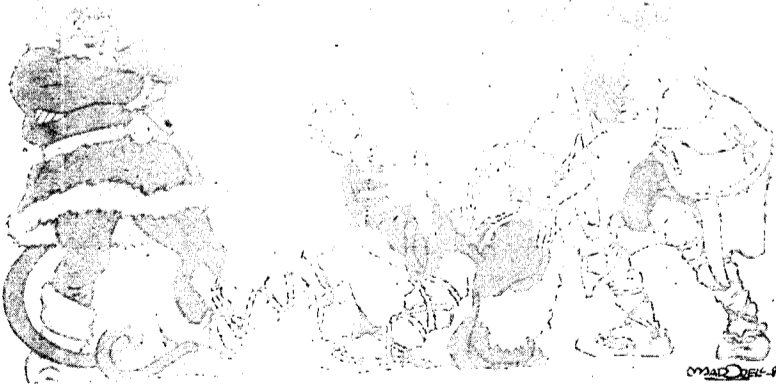
EL
CRISTIANISME
D'AVANT L'ACTUAL
CRISI
ECONÒMICA

TAULA RODONA
SOBRE LA
DECLARACIÓ EPI/COPAL

DIA: DILLUNS 14 GENER 85
HORA: 19,30 A 21
LLOC: ROSSELLÓ 223 - BARCELONA

Joventut Catòlica MOLINS DE REI 1984-85

ELS PASTORETS
"EL BRESSOL DE JESÚS"
DE
FREDERIC SOLER, "PITARRA"

Tarda a les 6

DESEMBRE	23 Tarda	GENER	1 Tarda
1984	26 Tarda	1985	6 Tarda
	30 Tarda		13 Tarda

Venda anticipada de localitats
Tel. 668 25 77

LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francèsc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Duran i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTICH (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VYP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPRENTA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
LLIBRERIA BLANQUERNA, Diagonal 450
I també a CATALUNYA CRISTIANA

ARA MATEIX

1985: esperança i pau de paus

Ens aboquem a l'horitzó boirós i potser inquietant de l'any nou amb esperança. L'esperança, més enllà del temperament, les previsions o els auguris de bona sort, és una virtut que l'Esperit de Déu anima silenciosament en nosaltres. Així, un dels signes que, malgrat tot, acompanyen la nostra tan blasmada Església és que, avui com ahir, hi ha escèptics que creuen i hi ha desesperançats que esperen... I, lluny d'escandalitzar-nos, això ens fa feliços: l'escèptic, i el desesperançat creients trobem una íntima prova de la presència de Déu en l'experiència de la nostra incapacitat de concebre, per nosaltres mateixos, fe i esperança...

L'any comença amb una jornada dedicada a la pau. I cal molta esperança per creure que la pau és possible, perquè el polsim de la discòrdia es fica per tot arreu, i no només a la casa del veí, com tendim a creure. Si em diguessin que demanés una sola gràcia per a la pau, que em fóra concedida, triaria aquesta que goso fer objecte de la meua esperança per a 1985: que es faci la pau entre tots els projectes de pau!

A nivell internacional prou que es veu: cada vegada que un bloc fa una proposta de pau, l'altre la rebutja i, a continuació, en presenta un altre que, naturalment, també serà rebutjada pel seu contrincant que n'oferirà una altra... I el joc continua indefinidament...

A l'interior del país passa el mateix: molts debats parlamentaris fan la impressió que els interlocutors s'estalvien la feina de saber què diu l'altre i si té raó. En tenen prou amb mirar-li el color de la camisa per deduir, abans d'escoltar-lo, si hi estan o no d'acord... Aleshores ve que una mateixa cosa —un servei social, una partida del pressupost, una iniciativa d'acció— sense deixar de ser la mateixa, passa de bona a dolenta i a l'inrevés, segons qui la defensa en cada moment. Aleshores ve que les institucions semblen més atentes a les rivalitats de partit que al servei dels ciutadans. Aleshores ve que paraules tan terribles en la seva significació com atur, o delinqüència, o drogadicció, deixen de ser crides urgents a l'acció mancomunada de tots i esdevenen projectils dialèctics per a conteses verbals de moderns cavallers ben acomodats...

Tampoc en la pastoral no trobem prou pau: tots voldríem fer passar la salvació cristiana pel nostre embut. No és que ningú negui la necessitat de la concòrdia i de la unió, és que tothom creu que aquestes neixeran quan els altres deixin de ser tan tossuts i acceptin d'integrar-se en el nostre projecte... Hi ha, per tant, una guerra d'embutos a lliurar prèviament..., a vegades sorda, algun cop amb estridència.

Tant de bo el 1985 fos l'any de la pau entre tots els defensors qualificats d'una pau i els seus contraposats models. Aquest seria un bon pas i una garantia per a la pau de tots els altres. Una pau sense etiquetes per a tothom.

J. Carrera Planas

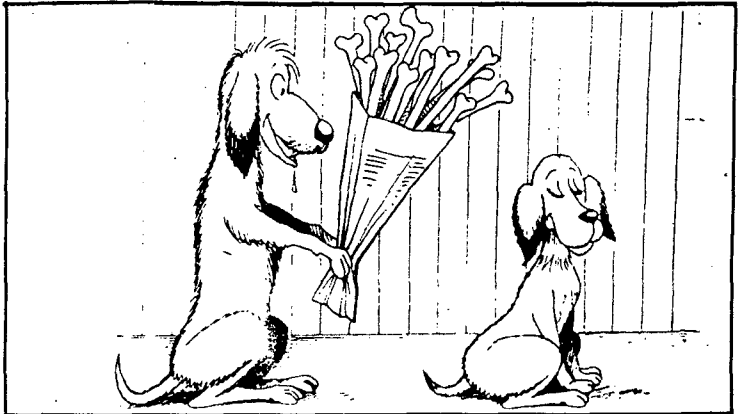
Catalunya

Obsequis nadalencs als parats de Riudoms

L'Ajuntament de Riudoms (Baix Camp) amb motiu de les festes nadalenques va tenir la gentilesa de fer repartir una cinquantena de lots de menjar per a les famílies riudomenques el cap de les quals és en atur i sense cap tipus d'ingrés econòmic. El repartiment el realitzaren els guàrdies municipals. Aquesta disposició de l'Ajuntament ha estat molt lloada.

Subvencions de la Diputació de Barcelona a centres assistencials

En el seu darrer ple de l'any, la Diputació de Barcelona va aprovar l'atorgament de 4.632.696 pessetes com a subvenció a centres assistencials. Entre aquest centre fi-

guren la "Fundació Francesc d'Assís", de Barcelona; el Casal de Curació de Vilassar de Mar; Fundació Consorts Guasch, de Capellades; Aspanias, de Barcelona; Aspanide de Santa Coloma de Gramenet i el Centre Terapèutic Bellcaire, de Bellaterra.

Es reprenen les obres de l'hospital comarcal de Mora d'Ebre

Les obres de l'Hospital

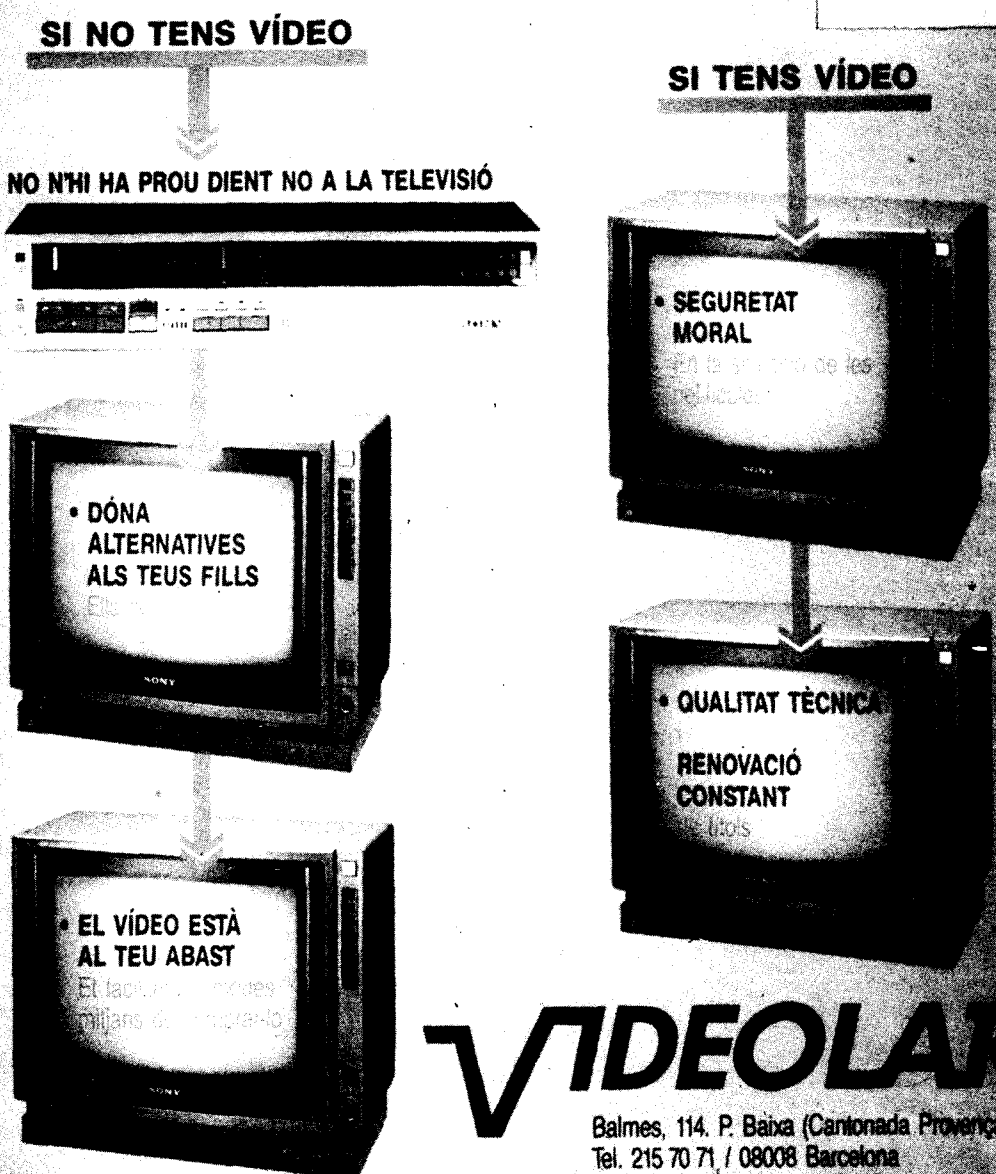
Comarcal de Mora d'Ebre es reemprendran aquests dies, per haber-se arribat a un acord entre la Generalitat de Catalunya i l'empresa constructora del mateix.

L'acabament definitiu de les obres de l'Hospital de Mora es calcula per dintre d'uns 18 mesos i segons el director general de l'Institut Català de la Salut s'espera que no hi hagin més retards ni problemes, i que la inauguració del centre es pugui dur a terme el més aviat possible.

EL MILLOR OBSEQUI PER NADAL I REIS!

DISTRACCIÓ NETA I ABUNDANT!

CLUB FAMILIAR DE VIDEO PROPIETAT DELS SEUS SOCIS

VIDEOLAR

Balmes, 114. P. Baixa (Cantonada Provença) Tel. 215 70 71 / 08008 Barcelona

ESTEM CREANT CLUBS VIDEOLAR ASSOCIATS EN ALTRES POBLACIONS

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

Exhortació apostòlica sobre "reconciliació i penitència"

Negar el pecat individual és negar la llibertat personal

El propassat dia 2 de desembre fou presentada a Roma l'exhortació apostòlica "Reconciliació i penitència", en la qual el Papa fa una profunda reflexió teològica, bíblica i eclesial sobre el tema. El Papa analitza el misteri del pecat i defineix perfils que foren debatuts en l'últim Sínode dels Bisbes. Conclou oferint unes pautes d'acció pastoral a través del diàleg, del sagrament de la penitència i la seva praxi.

Per l'extensió de l'exhortació solament n'oferim alguns paràgrafs més significatius.

El Papa comença per descobrir profundes i doloroses divisions en el món.

"Indagant sobre elements generadors de divisió, observadors atents des de la creixent desigualtat entre grups, classes socials i països, a antagonismes ideològics encara no apagats; des de la contraposició d'interessos econòmics, a les polaritzacions polítiques, des de les divergències tribals a les discriminacions per motius socio-religiosos."

Dolorosos fenòmens de pecat, avui

Entre els pecats que avui envaeixen el món, el Papa assenya-la aquests:

"Entre tants altres dolorosos fenòmens socials del nostre temps podem recordar: la conculcació dels drets fonamentals de la persona humana; en primer lloc el dret a la vida i a una qualitat de vida digna; això és tant més escandaliós en quant coexisteix amb una retòrica desconeguda fins ara sobre els mateixos drets; les insídies i pressions contra la llibertat dels individus i de les col·lectivitats, sense excloure les tantes vegades ofesa i amenaçada llibertat d'abraçar, professar i practicar la pròpia fe; les diverses formes de discriminació: racial, cultural, religiosa, etc.; la violència i el terrorisme; l'ús de la tortura i de formes injustes i il·legítimes de repressió; la iniqua distribució de les riqueses del món i dels béns de la civilització."

L'Església ha de ser reconciliadora i reconciliada

Després de manifestar que "l'Església del nostre temps experimenta en el seu propi si, divisions causades per la diversitat de punts de vista i d'opcions en camp doctrinal i pastoral", Joan Pau II proposa una Església reconciliadora i reconciliada.

"Enfront als nostres contemporanis, l'Església està cridada a donar exemple de reconciliació, abans de tot cap endins; tots hem d'esforçar-nos a moderar les tensions, superar les divisions, guarir les ferides que s'hagin pogut obrir entre germans quan s'aguditzava el contrast de les opcions en el camp d'allò que és opinable, cercant, al contrari, estar units en el que és essencial per a la fe i la vida cristiana."

La reconciliació ha de trobar-se en la unitat i en la promoció de la veritat.

"Per ser totalment reconciliada, l'Església sap que ha de procedir en la recerca de la unitat entre els que s'honoren dient-se cristians. Cerca una unitat que, per ser fruit i expressió de reconciliació vertadera, no tracta de fundar-se ni sobre la dissimulació dels punts que divideixen ni en compromisos tant fàcils com superficials i fràgils. En qualsevol cas, l'Església promou una reconciliació en la veritat, sabent bé que no són possibles ni la reconciliació ni la unitat en contra o fora de la veritat".

Tot pecat personal repercuteix en el conjunt de la família humana

Joan Pau II diu que el pecat de cada u repercuteix en certa manera en els altres.

"No existeix cap pecat, fins el més íntim i secret, el més estrictament individual, que afecti exclusivament a aquell que el comet. Tot pecat repercuteix, amb major o menor intensitat, amb major o menor dany, en tot el conjunt eclesial i en tota la família humana."

"Alguns pecats, tanmateix, constitueixen pel seu mateix objecte una agressió directa contra el proïsme".

"És social tot pecat comès contra la justícia en les relacions tant interpersonals com en les de la persona amb la societat, i fins i tot de la comunitat amb la persona. És social tot pecat comès contra el dret de la persona humana, començant pel dret a la vida, sense excloure la del que encara ha de néixer, o contra la integritat física d'algú. És social tot pecat contra el bé comú i les seves exigències. Pot ser social el pecat d'obra o d'omissió per part de dirigents polítics, econòmics i sindicals que tot i estar a la seva mà no s'engatgen amb saviesa en el millorament o en la transformació de la societat segons les exigències i les possibilitats del moment històric, així com per part dels treballadors que no compleixen amb els seus deutes de presència i col·laboració, a fi que les fàbriques puguin continuar donant benestar a ells mateixos, a les seves famílies i a la societat".

Les veritables responsabilitats són de les persones individuals

Vist tot això, cal evitar esborrar el que és personal en les res-

El sacerdot confessor prestà el lloc al papa Joan Pau II, que confessà en un Divendres Sant més de quaranta afidels que hi anaren espontàniament.

ponsabilitats morals. Però això afegeix el Papa:

"L'Església sap i proclama que aquests casos de pecat són el fruit, l'acumulació i la concentració de molts pecats personals: de qui engendra, afavoreix o explota la iniquitat; de qui podent fer quelcom per evitar, eliminar o, almenys, limitar determinats mals socials, omet de fer-ho per peresa, por i encobriment, per complicitat encoberta o per indiferència; de qui cerca refugi en la pressumpta impossibilitat de canviar el món, i també de qui pretén eludir la fatiga i el sacrifici al·legant suposades raons d'ordre interior. Per tant, les verita-

bles responsabilitats són de les persones."

"L'amor és més gran que el pecat"

Així es titula la segona part de l'exhortació. Joan Pau II examina primerament el concepte de pecat greu i venial.

"Diem pecat mortal —diu el Papa— l'acte mitjançant el qual un home amb llibertat i coneixement, rebutja Déu, la seva llei i l'aliança d'amor que Déu li proposa, preferint girar-se a si ma-

teix, a alguna realitat creada i finita, a quelcom contrari a la voluntat divina. Això pot ocórrer de manera directa i formal, com en els pecats d'idolatria, apostasia i ateisme; o de manera equivalent, com en tots els actes de desobediència als manaments de Déu en matèria greu. El pecat mortal és un acte que ofèn greument Déu i acaba per tornar-se contra el mateix home amb obscura i poderosa força de destrucció."

El Papa, recollint la doctrina del Sínode, classifica els pecats en venials i greus o mortals, o el pecat que destrueix la caritat i el pecat que no mata la vida sobrenatural.

Trobar la reconciliació en la unitat i la veritat

El secularisme mina el sentit del pecat

Referent a aquest aspecte, l'exhortació del Papa culpa el secularisme i l'ètica relativista del fet que s'hagi perdut el sentit del pecat.

"Es dilueix aquest sentit del pecat en la societat contemporània a causa dels equívocs en els quals es cau en acceptar certs resultats de la ciència humana. Per una indeguda extrapolació dels criteris de la ciència sociològica s'acaba carregant sobre la societat totes les culpes de les quals l'individu és declarat innocent. Al seu torn, també una certa antropologia cultural, anant engrandint els innegables condicionaments i influxos ambientals i històrics que actuen en l'home, limita tant la seva responsabilitat que no li reconeix la capacitat d'executar veritables actes humans i, per tant, la possibilitat de pecar."

"Disminueix fàcilment el sentit del pecat, també, a causa d'una ètica que deriva d'un determinat relativisme historicista. El problema no és solament d'ignorància de l'ètica cristiana, sinó més aviat del sentit dels fonaments i els criteris de l'actitud moral. L'afecte d'aquest capgirell ètic també és l'esmortir la noció del pecat, fins tal punt, que s'aca-

ba gairebé afirmant que el pecat existeix, però que no se sap qui el comet. Pecar no és solament negar Déu: també és viure com si Ell no existís, és esborrar-lo de la pròpia existència diària. Un model de societat mutilat o desequilibrat en un o altre sentit, com és mantingut sovint pels mitjans de comunicació, afavoreix molt la pèrdua progressiva del sentit del pecat".

"Alguns, per exemple, tendeixen a substituir actituds exagerades del passat amb altres exageracions; passen de veure pecat en tot a no veure'l enlloc. ¿Per què no afegir que la confusió, creada en la consciència de nombrosos fidels per la divergència d'opinions i ensenyaments en la teologia, en la predicació, en la catequesi, en la direcció espiritual, sobre qüestions greus i delicades de la moral cristiana, acaba per fer disminuir, fins gairebé esborrar-lo, el veritable sentit del pecat?"

La crisi de la confessió

El Papa, en la tercera part de l'Exhortació, després de parlar del diàleg i de la catequesi per superar conflictes i restablir la concòrdia, tracta més detalladament del sagrament de la reconciliació o confessió. Enumera al-

gunes de les causes de l'esmentada crisi:

"Insidien de fet el sagrament de la confessió, d'una banda, l'obscuriment de la consciència moral i religiosa, l'atenuació del sentit del pecat, la desfiguració del concepte de penediment, l'escassa tensió vers una vida autènticament cristiana; d'altra banda, la mentalitat, a vegades difosa, que es pot obtenir el perdó directament de Déu fins i tot de manera ordinària, sense apropar-se al sagrament de la reconciliació, i la rutina d'una pràctica sacramental potser sense fervor ni veritable espiritualitat, originada potser per una consideració equivocada i desorientadora sobre el efectes del sagrament".

Un dels ministeris més bells del sacerdot

"Mai no em cansaré —diu el Papa— d'invitar els meus germans bisbes i preveres a l'administració del sagrament de la penitència, un dels més bells i consoladors del seu ministeri." I afegeix: "Adreço, doncs, una insistent invitació a tots els sacerdots del món, especialment els meus germans en l'episcopat i als rectors, que facilitin amb totes les seves forces la freqüència dels fidels a aquest sagrament i posin

en acció tots els mitjans possibles i convenientes, cerquin tots els camins per fer arribar al major nombre dels nostres germans la "gràcia que ens ha estat donada" mitjançant la penitència".

Tres formes de confessar-se

El Papa les exposa clarament: "La primera forma —reconciliació de cada penitent— constitueix l'única manera normal ordinària de la celebració sacramental, i no pot ni ha de deixar de ser usada o descurada. La segona —reconciliació de diversos penitents amb confessió i absolució individual—, permet subratllar més els aspectes comunitaris del sagrament. La tercera forma —reconciliació de diversos penitents amb confessió i absolució general— revesteix un caràcter d'excepció i, per tant, no és a lliure elecció, sinó que és regulada per la disciplina fixada pel cas".

"Sobre aquest punt, les normes i les disposicions de l'Església, fruit de madura i equilibrada consideració, han de ser acollides i aplicades, evitant tot tipus d'interpretació arbitrària. Cada pecat greu ha de ser sempre declarat, amb les seves circumstàncies determinants, en una confessió individual".

Als bisbes els responsabilitza

determinar l'exercici de les tres formes de confessar-se.

Situacions delicades

En un últim apartat de l'exhortació, Joan Pau II tracta de situacions delicades, que semblen insolubles, com poden ser els divorciats casats novament, o en qualsevol cas, dels cristians que conviuen irregularment. Per aquests casos i similars el Papa diu: "Dos principis són igualment importants, davant aquests casos: el primer és el principi de la compassió i de la misericòrdia. L'altre és el principi de la veritat i de la coherència, pel qual l'Església no accepta dir bé al mal i mal al bé. Basant-se en aquests dos principis complementaris, l'Església desitja invitar els seus fills, que es troben en aquestes situacions doloroses, a apropar-se a la misericòrdia divina per altres camins, però no pel dels sagraments de la penitència i de l'eucaristia, fins que no hagin assolit les dispocions requerides".

"Igualment —acaba Joan Pau II— sent el viu deure d'exhortar, en unió amb el Sínode, a les comunitats eclesíastiques, i sobretot als bisbes, a fi que donin l'ajut possible a aquells sacerdots que, mancant als seus compromisos assumits en l'ordenació, es trobin en situacions irregulars. Cap d'aquests germans no ha de sentir-se abandonat per l'Església."

"Els pecats socials són l'acumulació de molts pecats personals", escriu Joan Pau II en la seva Exhortació sobre la "reconciliació i penitència".

"L'administració del sagrament de la penitència, és un dels més bells i consoladors del ministeri sacerdotal" ha dit el Papa.

URGELL

El Co-Príncep episcopal, a favor d'una reforma global al Principat d'Andorra

ANDORRA LA VELLA.— El bisbe d'Urgell, amb ocasió del lliurament de la "Qüestia" per part del Govern d'Andorra, ha reclamat una vegada més la reforma interior d'Andorra, el que ell anomena fa poc "reforma global". L'acte tingué lloc al palau episcopal de la Seu d'Urgell.

Per part d'Andorra lliurà la "Qüestia" el Síndic General, Sr. Francesc Cerqueda, el qual anava acompanyat del Cap de Govern, Sr. Pintat i de dos Consellers. Per part del Co-Príncep assistiren a l'acte el Delegat Permanent, Sr. Nemesi Marquès, i el veguer Episcopal, Sr. Francesc Badia, amb els seus secretaris, Sr. Massa i Viola.

El Síndic en el seu parlament recordà la capacitat d'Andorra per exigir i defensar els seus drets mitjançant els seus òrgans de govern, propis i exclusius. També va fer esment d'una nova formulació de la sobirania del país i de l'adequació del Principat a les modernes concepcions del dret i de la divisió de poders.

Per la seva part Mons. Martí va exposar la necessitat de redefinir la sobirania andorrana i de reestructurar-la institucionalment. "Darrerament, digué el Co-Príncep, s'ha sentit la necessitat de perfeccionar les institucions per arribar a una profunda democratització del país mitjançant el reconeixement i la protecció dels drets de la persona i l'establiment d'un sistema de garanties del ciutadà enfront del poder públic".

Cal remarcar que monsenyor Martí, ja en els discurs de l'acte en què prengué possessió del seu càrrec, apuntà la idea d'un replantament de sobirania andorrana, que hauria de retornar sempre al poble. El seu càrrec només vol ser un servei al poble andorrà, particularment a la seva independència i neutralitat. Per altra

Monsenyor Martí expressa la necessitat de redefinir la sobirania andorrana i de reestructurar-la institucionalment

part cal adonar-se que és el 1er que a parlat al Principat de sindicats i de democratització.

Reconeixement de mèrits en el camp cultural.

Entre les persones i institucions guardonades per la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, hi ha tres homes i tres grups culturals del bisbat d'Urgell. Entre les primeres, Mn. Albert Vives i Mir, di-

rector del Museu Diocesà, per la seva tasca en la difusió de l'Idioma; Josep Castells, de Tremp, per la custòdia de llibres i documentació; i la família Farré, de Viella, per la donació d'un casal, a l'Aran, per muntar-hi el Museu Etnològic de la Vall d'Aran. Entre els grups, la Societat Cultural Urgel.litana, per les seves publicacions d'història medieval, els Amics de Sant Pere de Ponts, per la recuperació i restauració de la col·legiata de la

vila, i l'Institut d'Estudis Ceretans per la seva acció cultural a Puigcerdà.

Commemoració del cent anys de la mort de la mare Janer

El dia 30 de desembre les religioses de la Sagrada Família d'Urgell commemoraren a la Seu d'Urgell el 1er. centenari de la mort de la seva Fundadora Anna Maria Janer. Després de cele-

brar unes jornades d'estudi i espiritualitat, hi hagué una missa a la capella on reposen les despulles de la Fundadora, i després inaugurat el Museu Janer, que recull records històrics i bibliogràfics de la M. Janer. L'11 de gener, a Talarn (Pallars) tindrà lloc una litúrgia commemorativa.

Actualment les religioses de la Sagrada Família d'Urgell ofereixen els seus serveis en sis centres del bisbat: quatre en l'àrea del ensenyament (la Pobla de Segur, les Escaldes, Santa Coloma i Oliana), i dos en l'àrea social (una residència estudiantil a la Seu d'Urgell i l'Hospital de la mateixa ciutat). Aquestes cases estan ateses per 63 religioses i en els seus col·legis hi ha un total 1.835 alumnes, xifra que representa el 26% de l'alumnat dels col·legis religiosos de la diòcesi i el 13% de la matrícula total en la mateixa àrea. L'Institut està integrat per 450 religioses que exerceixen l'apostolat a Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Xile, Uruguai, Paraguai i Colòmbia.

Curset de pastoral sanitària

El responsable de la pastoral sanitària vol replantejar els seus serveis en aquest camp. Aquesta acció és el primer fruit de l'estudi dels resultats de l'enquesta que han respost els preveres i les religioses dels centres sanitaris diocesans. Mitjançant la col·laboració dels preveres jubilats s'estudiarà la possibilitat d'atendre els serveis pastorals en clíniques, hospitals i cases assistencials.

En segon lloc s'ha programat un curset sobre "Ètica i salut" a celebrar en tres zones diferents del bisbat els dies 22, 23 i 24 de març del 1985, activitat que serà dirigida pel Dr. Abel.

Antoni Mirabet

TARRAGONA

El Vilosell ha festejat el 800

aniversari de la Carta de Poblament

EL VILOSELL.— El dia 5 de desembre del propassat any el campanar complí cent anys. Hi ha constància que en aquesta data, de 1884, fou col·locada la primera pedra del campanar que presideix l'harmonia urbanística del poble. Aquesta obra fou empresa pels habitants del municipi que van voler commemorar, amb entusiasme, el setè centenari de la concessió de la Carta de Poblament per Alfons I el mes de maig de 1184.

La maqueta fou dissenyada, pedra per pedra, pel patrici Ramon Rosselló (Ton Moliner). L'any 1883 es comença a picar la pedra, a la sortida del poble,

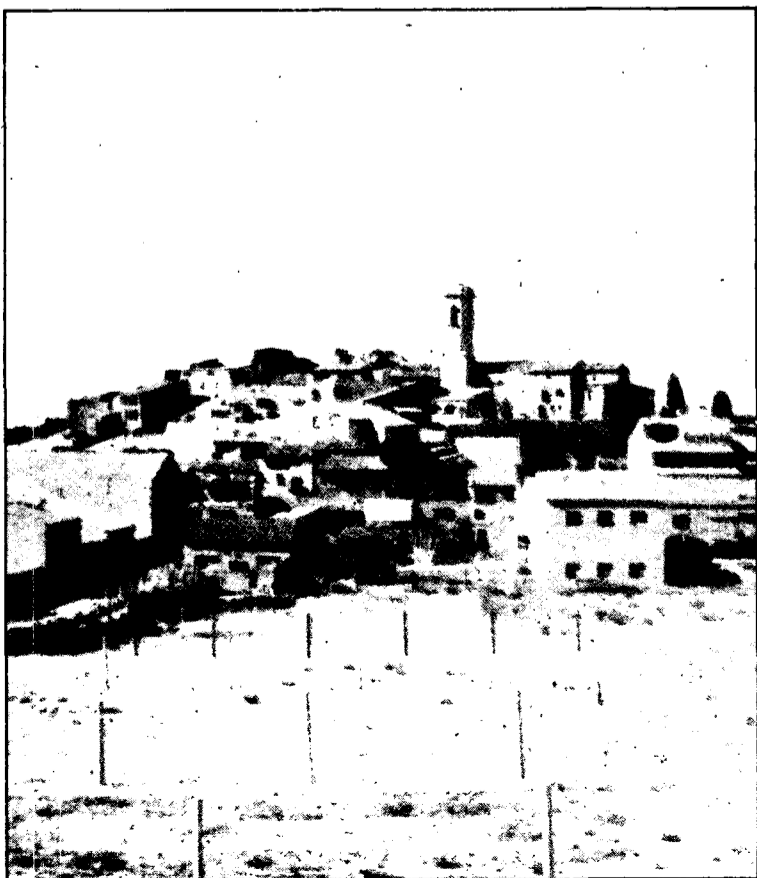
vers el camí de l'Albi. Per traslladar la pedra al peu de l'obra es va fer el Camí Nou. Hem conegut homes que hi van treballar, entre altres el Ramon del Tarroner i en Trudes. A la Casa de la Vila s'hi guarda una llista dels jornals esmerçats, en la qual hi ha el nom de moltes cases que encara es conserven: Ritet, Bessó, Jaume Molí, Silet i altres.

L'any passat el Vilosell, amb motiu del seus 800 anys, ha celebrat diversos actes religiosos i altres de caire cívic com la cursa atlètica el 28 de maig, l'Aplec de la Sardana de Sant Miquel de la Tosca i les festes d'estiu. Tots

aquests actes foren extraordinàriament concorreguts.

Per acord de la Generalitat i l'Ajuntament, els actes del vuitè centenari de la fundació de la vila acabaran el mes de maig d'enguany.

Aquest aniversari o esdeveniment històric dels 800 anys de concessió de la Carta de Poblament ha estat incentiu per a la publicació de dos llibres que historien la vida del poble. Un d'ells **EL VILOSELL SOTA L'OMBRA DE POBLET**, del P. Benet Farré monjo de Poblet, i l'altre **VUIT SEGLES DE LA CARTA DE POBLACIÓ** de Lluís Nogué i Pastó.

GIRONA

Segons que ha acordat el Consell Presbiteral

Els rectors de parròquies

només estaràn en el

càrrec sis anys

GIRONA.— El Consell Presbiteral de Girona ha aprovat un projecte pel nomenament de rectors de parròquies, d'acord amb el nou Codi de Dret Canònic, que estableix com a norma un període màxim de sis anys. Al terme d'aquest període cada rector haurà de tenir una conversa particular amb el senyor Bisbe qui decidirà si convé o no prorrogar-lo per més temps en el càrrec. El Consell Presbiteral demana als capellans que mostrin la màxima disponibilitat possible a l'hora dels nomenaments.

Al propi temps el Consell va nomenar una comissió perquè estudiï una reforma dels seus estatuts d'acord amb el nou Codi de Dret Canònic. La comissió estarà integrada per Mn. Xavier Xutglà, Mn. Jaume Marquès, Mn. Joan Solà i Mn. Joan Baburés.

Per últim, també s'acordà que la Comissió faci un estudi sociològic de la realitat actual del clergat gironí amb l'assessorament d'alguns tècnics. És un fet que en els últims vint anys ha tingut lloc una important devallada del nombre de nous sacerdots que s'ordenen cada any que han passat d'una mitjana de quinze a tres o quatre, mentre augmentava el nombre de baixes, ja sigui per defunció, ja sigui per secularitzacions.

na de Girona ha estudiat la situació i funcionament dels Consells Pastoral parroquials, constatant que molts d'ells són només formats per executors d'activitats diverses, sense una visió de temes globals de la parròquia. A més es veié la necessitat de distingir entre Consells de Pastoral en llocs urbanis, que han de tenir un to més reflexiu, i els de llocs rurals que han de coordinar les diferents activitats.

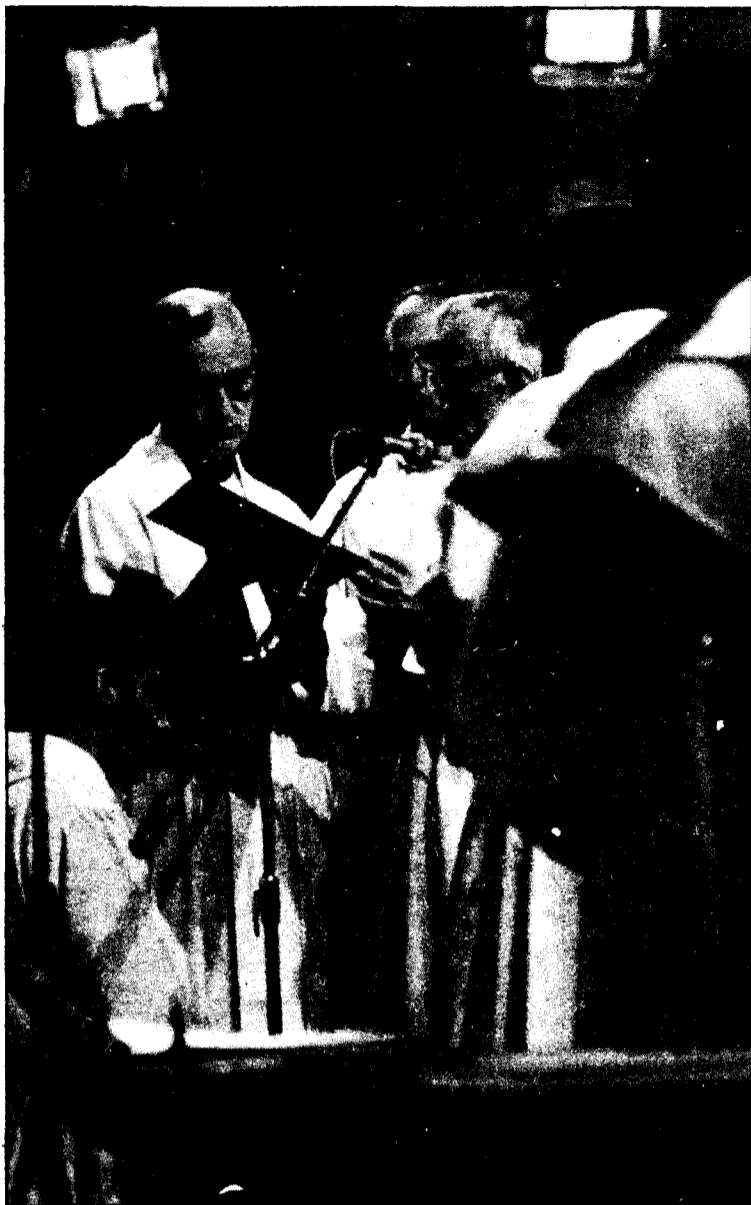
El Consell Diocesà va encarregar als Vicaris de Pastoral de cada zona o de cada arxiprestat que estudiïn les parròquies que ofereixen possibilitats reals per constituir-hi consells parroquials. En aquest sentit s'observà que no es poden crear consells a tot arreu ja que en les parròquies petites hi manca el personal necessari.

Per últim, el Consell Diocesà advertí que cal tenir visió de futur i que cal potenciar aquells laics que se sentin responsables en les parròquies rurals. Aquests laics hauran de suplir sovint el capellà en aquells serveis i funcions que els permet el nou Dret Canònic, com pot ser la catequesi, l'administració d'alguns sacraments, etc.

durada de cinc anys i estarà format pels preveres següents: Mn. Xavier Xutglà Ruiz, Mn. Esteve Andreu Geremias, Mn. Lluís Suñer Roca, Mn. Jaume Marquès Casanovas, Mn. Josep Quer Fusté i Mn. Joan Solà Triadú.

A més monsenyor Camprodon ha renovat també el Secretariat Diocesà de Pastoral Litúrgica que tindrà cura de resoldre qualsevol problema que es presenti en aquesta matèria i de promoure l'aplicació de les instruccions del Vaticà. Estarà format pels preveres següents: Llic. Genís Baltrons Robert, Llic. Joan Baburés Noguer; Mn. Emili Bohigas Vidal; Mn. Martí Brugada Clotas; Llic. Pere Font Bosch i Llic. Frederic Pujol Tarrés.

Per últim, monsenyor Camprodon també ha anomenat el Llic. Joan Planellas Barnosell, vicari de Palafrugell.

La diferència entre altes —noves ordenacions— i baixes —mort i secularització— no és, avui per avui, positiva al bisbat de Girona.

M. Caballé

Nomenaments del Bisbat de Girona

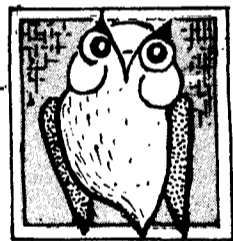
L'últim Butlletí de l'Església de Girona publica diferents nomenaments signats pel bisbe, monsenyor Jaume Camprodon. En primer lloc, ha quedat constituït el Col·legi de Consultors que tindrà una

El Consell de Pastoral vol potenciar els laics en pobles rurals

El Consell de Pastoral Diocesà-

PENSANT-HO BÉ

"Tostemps han tingut bec les oques"

A la vida, predir el temps que farà i quins elements posarà en joc, és sempre un risc. Perquè el després, el demà i el futur que el segueix són sempre, en un percentatge elevat, una capsa tançada. Quan s'obre, pot haver-hi la pedra filosofal o un ninot-espantall que, sortint disparat, t'ensurta, volatilitza les il·lusions i converteix la general expectació en riota. Astròlegs, nigromàntics, meteoròlegs, filòsofs i savis de tota mena s'armen un embolic de ca l'ample quan velen esbrinar si el temps realment existeix, escatir-ne la naturalesa i preveure l'esdeveniment que hi donarà contingut.

Es ben curiós que, ignorant si el temps és o no és, i si és, què és allò que és, tanmateix parlem correntment de guanyar el temps, de perdre'l, diem que passa, que fuig, que no tenim temps... (potser resulta que com una fatídica invisible realitat, el temps ens té a nosaltres). Em fa por tractar un tema tan seriós amb un intent de filosofia barata per dilucidar aquest quèdlibet, i àdhuc temo que pügueu dir-me: "Moltes lletres i poc suc, també les escriuria un ruc".

Val més, doncs, tirar al dret i deixar-nos de falòrnies sobre si les coses eren millors antanyasses que enguanyasses. Si en "tostemps han tingut bec les oques", vol dir que la vida, fonamentalment, és i ha estat sempre una variació sobre el mateix tema. L'home, de sempre, és un vell pelegrí portant a la xinxirinxina el consabut parcellet: un projecte esgrogueït de vell, quatre il·lusions trencades, un amor ploraner i una fe i una esperança delicades de salut. Si pot cantar i xiular és perquè els dies de sol i les esgrunes de festa li alegren el cor. Però, hi ha tanta malfícia i malesa en els camins personals i socials de la vida, tants dies de malginy i tants jocs jugats de maljust que, comptat i debatut, cal concloure que no és fàcil suportar i afrontar la realitat de cada temps. Capsigranys com som, ens peguem cada túbola que és difícil aixecar-nos-en, per més que, en cap temps, ningú ni res ha fet enllà

sense relliscades, marrades i reculades, i no ens toca més remei que avançar tot pontejant les timbes buides de sentit que presenta tota història.

És un fet constatat que qualsevol persona, civilització, cultura, institució, portats al tribunal de la justícia original no resistiria els retrets d'un senzill fiscal d'ofici. Tanmateix i ben mirat, totes aquestes pobreses i adherències històriques contràries a l'alta finalitat del progrés humà, encara que costi de comprendre, són les clofolles del fruit, les errates del llibre, els xerrics de la màquina, el fum de la brasa, la terra dels bolets. Ningú no pot tirar la primera pedra, si no vol que li caigui al damunt una pedregada. Per això els homes i les institucions han de tenir en compte que, per prestigiarse és mal mètode desprestigiar els altres. I també que, més enllà de la humil confessió, és una rucada rebejar-se en l'autocrítica. La crítica d'allò inautèntic i confessat, ja la veuen i fan prou els altres, que no tenen pas pa a l'ull; però si, ingènualement, i a bell doll, tires fang al quadre, defectes i virtuts faran la mateixa llàstima. Cert, "cada fusta té el seu grop", però cap existència està irremeiablement abocada al fracàs a no ser aquella que renuncia al creixement i al millorament.

La grandesa de l'home pot sotmetre les seves misèries. No hi ha cap temps innocent, però tot temps és redimible. Això sí: no s'hi val a badar, perquè "després d'un temps, un altre en ve", però per a tots ve, també el temps s'acaba. Per això cal que l'experiència del temps vagi sempre acompanyada de la consciència del temps, perquè així com "a nau foradada cap vent li és favorable", al tossut badoc, tot temps li és contrari.

Després de Crist, alfa i omega, principi i fi, també a l'home alliberat li és possible convertir la paradoxa del temps en meravella d'eternitat. Bon any nou, amics!

Xesc Soliu

A TERRA SANTA

Amb els Franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXIV Peregrinació. Del 4 al 16 d'Agost de 1985. Places limitades (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta cinc.) Tretze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:

Comissariat de Terra Santa. PP. Franciscans, Santaló 80. Tel. 209 23 88. 08021 BARCELONA.

TARRAGONA

Tot responent a la crida feta per la Coordinadora de Missions

Dos joves metges, Fidel Font i Montserrat Pellicer,

pal·liaran el sofriment al Zaire

TARRAGONA.— La crida ha tingut resposta immediata i positiva. Fa tan sols unes setmanes — els lectors ho recordaran — la Coordinadora de la Missió Diocesana al Zaire demanava dos A.T.S. per treballar en aquella missió durant dos anys. Mossèn Josep Cabayol, arribat de la missió de Bibwe, feia concretament aquesta petició de col·laboració. Ara, poques setmanes després, podem anunciar que el dia 9 de gener marxaran cap al Zaire dos joves metges. La notícia, veritablement, és important.

Dos joves metges, efectivament, han decidit convertir-se també en missioners. Fidel Font Sierra, de 27 anys, i Montserrat Pellicer Caralt, de 25 anys, s'incorporaran en el decurs d'aquest mes de gener a l'equip missioner de Bibwe. Com se sap, des de fa un parell d'anys, s'ha establert aquesta diòcesi al Zaire on hi treballen tres preveres i dos seglars. Fidel i Montse substituiran així les dues A.T.S. que ara tornen a Tarragona en haver-se acabat la seva estada a la missió.

El dia de la Immaculada, durant la solemne celebració a la

El Dia de la Immaculada, a la catedral, el Dr. Torrella els imposà la creu de missioners.

Catedral, el Sr. Arquebisbe, Dr. Ramon Torrella i Cascante, va imposar les creus de missioners als dos joves metges. En els darrers dies, la Montse i el Fidel han estat atrafegats amb compartir la nostra tasca amb els missioners, és a dir, formar un equip de treball". Són conscients de les difi-

cultats que trobaran pel desenvolupament del seu servei, però això no és pas un obstacle per la seva decisió.

Aquesta va sorgir arran de la crida feta fa unes setmanes per mossèn Josep Cabayol. Fidel va asseblar-se de la petició a tra-

vés d'una comunitat de monges amb les quals realitzava treballs assistencials. Montse, del Vendrell, va entrar en contacte amb la parròquia. Des d'aquest moment, tot s'ha posat en marxa. La crida, com dèiem, ha tingut una excel·lent resposta. Els dos joves diuen que aquí ja hi ha prou metges i que cal oferir-se a les necessitats puntuals.

També en aquests darrers dies els dos metges s'han preparat professionalment, atesa la circumstància que la medicina que es practica al Zaire és molt diferent de la d'aquí. La missió diocesana a Bibwe espera doncs els dos joves metges que arribaran al Zaire amb una autèntica i decidida voluntat missionera.

Jornades dels biblistes catalans

Durant els dies 27, 28 i 29 de desembre se celebraren a Tarragona les XXIII Jornades d'Estiu de Biblistes Catalans. Aquestes jornades, que coincidiren amb el desè aniversari de l'Associació Bíblica de Catalunya, tingueren lloc a la Casa d'Espiritualitat Pare Paiau de Tarragona amb el tema

general "La carta als hebreus i el seu rerafons vetero-testamentari".

Durant les jornades es presentaren els següents temes: introducció a la carta als Hebreus, per Joan Ferrer; el medi d'Hebreus, per Armand Puig; la Septuaginta a Ezequiel i Hebreus, per Frederic Raurell; Jesús de Natzeret a la carta als Hebreus, per Oriol Tuñí; el judeocristianisme hel·lenístic i la carta als Hebreus, per Jordi Sánchez Bosch. També es feren tres sessions d'assemblea per tractar els assumptes de l'Associació Bíblica de Catalunya.

El Dr. Moncadas, director d'uns exercicis

El Secretariat al Servei del Clergat ha organitzat uns exercicis espirituals per a preveres que tindran lloc a la Casa Diocesana de la Selva del Camp de l'1 al 16 de febrer. El Sr. Arquebisbe ha invitat el Dr. Miquel Moncadas, Bisbe de Solsona, a dirigir aquests exercicis.

Josep Sabaté

URGELL

Una mort que deixa un buit ben difícil d'omplir

El Dr. Gregori Creus menà 55 anys

de servei a l'Església

El Dr. Creus era persona de caràcter afable que saludava a tothom pel seu nom de pila.

LA SEU D'URGELL.— El dia 11 de desembre morí a, la Seu d'Urgell, el doctor Gregori Creus i Setó. Havia nascut a Sisteró (la Segarra) el 1905. Ordenat prevere el 2 de juny de 1929 havia estat vicari de Llivia, la Pobla de Segur, Tremp i Balaguer. El 1942 va ser nomenat ecònom-arxiprest de Ponts. Del 1946 al 1955 exercí diversos càrrecs al Seminari diocesà: prefecte, professor d'Humanitats i Teologia Moral i rector. El 1957 va ser nomenat rector de la Seu d'Urgell i canonge, el 1969 Pro-Vicari General i Delegat Permanent de la Mitra per als afers d'Andorra i el 1972 Vicari General. El 1981 cessà de Vicari General i de Delegat Permanent i renuncià a la canongia.

D'una tendresa extraordinària

Prevere d'una tendresa extraordinària, fins a l'emoció, tenia un gran interès per les persones, manifestava una extraordinària atenció als infants i saludava tot-

hom evocant els seus noms de pila. Recordava els mesos de guerra quan va ser empresonat en un camp de concentració i desgranava els noms dels vigilants i dels companys.

Del seu noviciat sacerdotal guardava un record tendre i profund de l'apostolat en la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Havia tingut dos "vicis": el tabac i la lectura. El primer el deixà quan els metges li van aconsellar. Ni la pèrdua considerable de vista no va ser capaç d'apartar-lo dels llibres i de la premsa. Darrerament el podies sorprendre diàriament en el seu despatx mentre seguia amb una lupa les línies impreses.

Polític astut

Dotze anys va ser Delegat Permanent. El seu esperit de servei li va fer acceptar el càrrec, que exercí sempre amb una atenció admirable. Les seves virtuts humanes i sacerdotals les

esmerçà en l'exercici d'una tasca delicada. De la seva extraordinària capacitat de diàleg en féu l'eina ordinària en la seva tasca política. Escoltava, consultava, prenía notes, i a poc a poc, amb molt tacte, esbrinava el camí.

El seny en les seves gestions també es palesava en els detalls senzills de la vida. No oblidava mai la felicitació personal en el dia assenyalat. T'estrenyia la mà i et preguntava pels teus familiars i amics. Sense presses, càlidament. Amb tant d'amor que fins i tot alguna vegada li espurnejaven els ulls.

Sovint venia al despatx i em comentava les meves cròniques a "Catalunya Cristiana" o a la premsa diocesana. M'envejava la feina: "És molt bonic escriurel, em deia". Els carters del cel també li faran arribar allà llibres, revistes i diaris. Així serà més cel per a ell. Ben segur que de l'agraïment en farà un càntic ben melòdic. Ara, però, ben afinat.

Antoni Mirabet

BARCELONA

Trobada de 400 monges amb el cardenal Jubany

“El ‘ser’ de la religiosa en contrast

amb el ‘fer’ i el ‘tenir’”

BARCELONA.— El Dr. Jubany s'ha trobat fa poc amb prop de quatre-centes religioses de nombroses comunitats i diversos Instituts establerts a la diòcesi.

A la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè presidí l'Eucaristia concelebrant amb ell el Vicari per a la vida religiosa, Mn. Francesc Muñoz, el Visitador Mn. Josep-A. Arenas, i el P. Maymó, rector del Col·legi de Sarrià de l'Escola Pia.

A l'homília el Dr. Jubany prenent com a tema central el “ser” de la religiosa en contrast amb el “fer” i el “tenir”, féu quatre preguntes i a cada una d'elles donava la resposta adient:

1ª.- ¿Esteu convençudes que la santedat consisteix fonamental-

ment a donar-vos a Déu, unint-vos íntimament a Ell mitjançant l'amor?

2ª.- ¿Esteu convençudes que deu existir en els vostres cors l'ànim fidel, gairebé decidit, d'arribar a ser unes santes de veritat?

Ho diem, però ho sentim prou?

3ª.- ¿Esteu convençudes que aquest camí és un camí de confiança total i absoluta? Confieu, no en els propis esforços, ni molt menys en els propis mèrits, sinó en la misericòrdia de Déu.

4ª.- ¿Esteu convençudes que amb Déu podeu seguir el camí, a vegades ardu de la fe, vèncer totes les dificultats i superar tots els sofriments? Certament, a la vida religiosa, no és absent la fe, ni manquen les dificultats, però si

Déu és amb nosaltres tres ¿què podem temer?

Les religioses que celebren enguany els seus aniversaris jubilaris, pujant al presbiteri, renovaren la professió dels consells evangèlics i el Sr. Cardenal les obsequià amb un exemplar de la seva recent “Carta Pastoral”.

Acabada la celebració amb el cant de la “Salve” a la Mare de Déu, tothom pujà al Cambril per venerar la sagrada imatge de la Patrona i el Dr. Jubany dialogà amb totes i cada una de les germanes participants; a totes els lliurà una estampa record de la visita del papa Joan Pau II a la cripta de santa Eulàlia en la seva visita a Barcelona el 7 de novembre del 1982.

TARRAGONA

Sobre la primera carta pastoral de Mons. Torrella (i VI)

“L'anunci de l'Evangelí, avui”

“CLOENDA” titula el Dr. Torrella l'epíleg, curs però substancial, d'aquesta seva primera Carta Pastoral com a arquebisbe de Tarragona, metropolità i primat. Hi vol deixar ben explícits els punts focals inspiradors del document, les idees-mare, d'on neixen, com l'aigua de la font, els plantejaments i tantes consideracions substancials, ací aquest darrer comentari per fixar bé l'atenció del lector. Quatre subratllats bastaran.

Primer. “Que l'Evangelí és força per a tothom i sempre”.

L'Evangelí és una bona notícia per a l'entera humanitat sempre. L'Evangelí no passa de moda; no

perd ni actualitat ni força. L'Evangelí és també d'avui i per avui. Fort en aquesta veritat de fe, el bisbe Torrella, amb sentit viu i consciència plena de la seva responsabilitat personal i total vol orientar la pastoralitat eclesial a la seva diòcesi, mirant-se sempre l'estrella polar: “L'Evangelí és força avui i aquí”. Ve a dir-nos això, per començar, parteixo del principi que és sentir amb força la força de l'Evangelí. No faltaran dificultats, i més tenint en compte l'afebliment preocupant de la fe de molts, traduïda, a la pràctica, en dubtes i vacil·lacions sobre el mateix Evangelí. Per a ell, fort en la fe, en la força de l'Evangelí les dificultats no compten.

Segon. Vivim un tombant important de la història de la humanitat. El canvi, lluny de ser superficial, és de profunditat. Va molt més endintre d'unes simples estructures externes. Cal atènyer, doncs, l'arrel oculta de tants de mals, inveterats, pertinaces com fan gemegar tothom; de les lluites entre germans que converteixen el món en una pira ingent, horripilant i fraticida; cal apagar odis i encendre amor. Molts dels altres ho creuen impossible, però nosaltres, en la nostra fe, creiem necessari i factible la quimera, el somni i la utopia de què ens acusen: un humanisme més humanitari, la vida fraternal, la civilització de l'amor. L'Evangelí ens en dóna la clau. L'Evangelí és la porta de pas cap al veritable progrés. En la fe hem conegut en Jesús el Salvador únic de l'home i del món. Ara bé, de poc ens serviria aquesta fe si no fos ben ferma. Cal examinar-ho.

Tercer. La importància transcendental del Concili Vaticà II. Ve d'aquí, de l'esforç enorme d'Església, que va suposar, de primer, en la fase de celebració, i ara en la fase llarga, treballosa, difícil d'aplicació. Es tractava —es tracta— de reajustar i abrandar en foguera flamejant la consciència eclesial del Poble de Déu, tot ell; Jerarquia i fidels, mobilitzant amb el dinamisme de l'amor tota la milícia cristiana sense deixar un sol seient reservat als qui es creuen destinats a la passivitat total. “Renovar-se per renovar”. Aquí tenim la frase sacramental del Vaticà II.

Quart. No perdre de vista mai l'home en la seva integralitat de problemes i de necessitats, tal com el veu Jesús en l'Evangelí.

Sempre l'Església ha considerat aquest element essencial de la seva missió.

Aquests són, a parer del Dr. Torrella, els quatre punts focals que han d'il·luminar el seu pontificat; quatre principis bàsics i com a pilans mestres sobre els quals ha d'assentar-se la seva labor pastoral com a cap responsable de l'Església de Tarragona: fe en la força de l'Evangelí per verificar, també “avui” i “aquí” el gran canvi: la instauració de la civilització de l'amor en bé de la humanitat, amb la col·laboració responsable de tot el “cos eclesial” en sintonia i fidelitat perfectes amb el Concili Vaticà II.

La Carta és oferta a tots els preveres, religiosos, religioses i laics de l'arxidiòcesi com un instrument de treball, de reflexió eclesial, desitjant que desvetlli aquell esperit de solidaritat i de responsabilitat en què el Concili vol que siguin educats tots els cristians.

La gran preocupació de fons és, evidentment, la fidelitat al Concili, la mateixa de Joan-Pau II. Efectivament Carles Wojtyła, preocupat fins a l'obsessió d'aquesta primera necessitat, el 4 de novembre, dia de sant Carles Borromeu, el seu patró, anà a Milà a cloure les festes celebratives del quart centenari de la mort d'aquell gran arquebisbe, parió al seu antecessor. St. Ambrós. Aprofità per practicar un dels seus típics pelegrinatges. “Resseguint les petges de sant Carles Borromeu”, el copós, entre els prelatos de l'Església, en l'aplicació del Concili tridentí, pels llocs d'aquelles terres santificats per ell implorava llum i forces en ordre a la implantació, tan laboriosa, del Vaticà II. De la crida-missatge, que en aquesta ocasió adreçà al món és

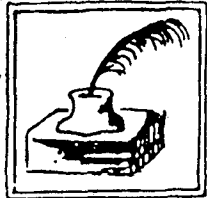
extreta la següent oportunitatíssima pregària:”

“Que sant Carles ens mantingui en la confiança que el món pot ser salvat per Crist i no per ningú més; que l'Església pot ser reenvigorada per si mateixa i no per obra d'altres. Que sant Carles ens faci comprendre quina és la veritable reforma: la que estima sense odiar; ajuda i no critica; en lloc d'enderrocar restaura; sense innovar desenvolupa, i no es para, continua.”

Em vénen com l'anell al dit, per acabar aquesta sèrie d'articles, el que Jorge Mejia, ha dit sobre la Pastoral del Dr. Torrella, des de les pàgines de l'Osservatore Romano (25 novembre del 1984), perquè jo, mancat d'autoritat, no hauria pas gosat. Són aquestes: “És el Vice-President del Secretariat per a la Unió dels Cristians, qui parla encara aquí —ara com a arquebisbe de Tarragona— ric de la seva experiència vàlida i madura, avui convertida en patrimoni de l'Església, a Catalunya, a Espanya, i en el Consell de les Conferències Episcopals d'Europa, de la qual és Vice-President, i, per aquesta via, també de tants bisbes i fidels a qui la lectura d'aquesta Carta sobre “L'anunci de l'Evangelí avui” podria resultar ben útil i profitosa”.

Vicenç Nolla

IMPROMPTU

Sant Esteve

El matí de Sant Esteve, després de les eufòries del dia anterior, en espera de les d'avui i les dels dies vinents, tot enclavat en el cicle nadalenc, té no sé quina mena d'encant que em fa sortir el més aviat possible de casa per, senzillament, respirar el silenci de la ciutat que avui sembla adormida i apareix desconeguda. Fins i tot els quatre vianants es miren com estranyats de llur presència, gairebé com si se sentíessin un estorb, com si cometessin un pecat ala trepitjar l'asfalt o les llambordes del barri antic.

Però també és una ocasió per pensar en els desgavells que es cometen, en els que es van cometre abans i en els que presentem, en tot allò que és, ni més ni menys, la negació del què són i representen les festes de Nadal: Una explosió d'amor.

I pensar, també, com podríem fer present arreu aquest do d'amor que l'Amor ens ha lliurat a mans plenes.

Oriol Camps

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia. Tractament malalties nervioses. Quequesa. Problemes conjugals. Alcoholisme. Drogodependències. Informació: Dilluns, dimecres, divendres, de 5 a 2/4 de 8 tarda. Telèfon: 247 50 97.

Col·lecció "Moby Dick"

LLIBRES DE QU

LECTOR

EL GAT NEGRE I ALTRES RELATS, d'Edgar Allan Poe (2ª edició)

Col. "Lectures Moby Dick", núm. 2 Pròleg de Lluís Busquets i Grabulosa. Il·lustracions de Kim Domene, en les quals és clarament perceptible la influència del malaguanyat Joan Ponç sobre el conegut dibuixant i pintor. (A partir de 12-13 anys).

Parlar d'Edgar Allan Poe és parlar de misteri i d'imaginació. Tots dos elements es troben en les narracions seleccionades en aquest volum, on tenen cabuda narracions "analítiques", plenes d'ironia antiburguesa, com El diable al campanar, l'al·legoria esplèndida i terrible que és La màscara de la mort roja, l'espaordidor El gat negre, el turbulent Metzengerstein i el món mort de Manuscrit trobat dins una ampolla. Hom troba a fal-

tar potser algunes de les narracions protagonitzades per l'inoblidable C. Auguste Dupin; l'absència és, però, justificable per motius d'espai. El problema principal que han d'afrontar els autors de l'edició no és pas, tanmateix, de selecció, sinó que els ve a l'hora de comparar les seves versions, de llenguatge funcional i planer (sense renunciar, evidentment, a la "literaritat" del text), amb les de Carles Riba, de referència obligada quan es parla de Poe en català. Els traductors, per fortuna, surten airosos del compromís.

Les famílies es pregunten, sovint quins llibres poden comprar per als lectors més joves. Des de CATALUNYA CRISTIANA volem oferir l'anàlisi d'una de les col·leccions més recents aparegudes al nostre país: la col·lecció "Lectures Moby Dick". Aquesta anàlisi la duem a terme sense cap mena d'intenció propagandística, procurant tan sols fer una valoració objectiva que permeti ajudar les famílies interessades per la literatura infantil i juvenil.

Han aparegut ja dotze volums d'aquesta col·lecció, els vuit primers editats per "Gaya Ciència" i els restants, per "Juan Granica, S.A.", canvi d'editor que no ha repercutit en la línia editorial, de la direcció de la qual s'encarrega Rosa Regas i Lluís Busquets i Grabulosa, que es responsable de la part literària i pedagògica, mentre que Enric Satué es manté com a dissenyador, havent realitzat portades que no dubtem a qualificar de molt encertades, com ara les dels volums de Calders, Poe i Wilde. Convé remarcar, des del punt de vista literari, l'alternança d'autors en la col·lecció (un de català seguit per un d'estranger), la senzillesa i la funcionalitat del llenguatge i, finalment, la no distinció de lectors entre infantils i juvenils (fet que és d'agrair).

LES NOSTRES LLEGENDES, de CARME GARRIGA Col. "Lectures Moby Dick", núm. II. Pròleg de Carme Garriga i Lluís Busquets. Il·lustracions d'Elvira Elias, molt adequades al text. (A partir de 8-9 anys).

El mateix títol, la mateixa autora i il·lustradora ens fan parlar que aquest llibre vol ser un complement del que es titula Les nostres rondalles. La col·lecció, doncs, amb aquest títol, tot just sortit al mercat, pretén furnir al públic infantil i juvenil de dues de les formes de la nostra tradició literària oral més difícils de trobar d'una manera senzilla i planera; aquest llegendari, escrit en llenguatge senzill i funcional, complementa la rondallística del volum avant-precedent. Ara potser, faltará a la col·lecció un cançoner que in-

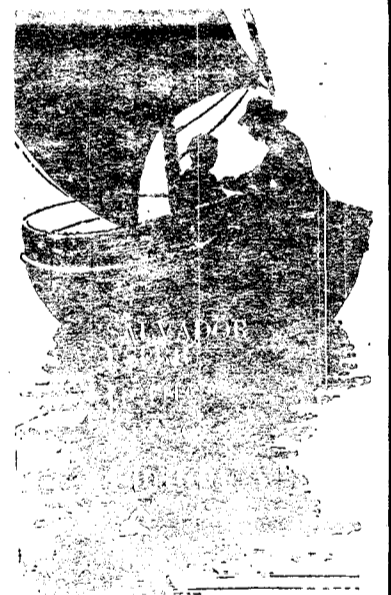
clouï tot el nostre canemàs de romanços i l'oferta al públic lector haurà estat complerta.

PETITES PROSES BLANQUES, LA PLUJA I ALTRES RELACIONS, de Salvador Espriu

Col. "Lectures Moby Dick", núm. 1. Pròleg de Lluís Busquets i Grabulosa. Il·lustracions de Maragda Cuscuela, de qualitat notable (potser les millors o, si més no, les més originals de la col·lecció), encara que no exemptes d'alguna petita desigualtat. (A partir de 12-13 anys, bé que recomanable per a tot bon lector).

El recull les obres esmentades en el títol: les dotze Petites proses blanques, quatre proses poètiques sota el títol de Pluja i tres narracions intitolades Altres relacions. En ell trobem ja tot el món característic de Sal-

vador Espriu, en estat quasi "embrionari". La presència de la mort, Lavinia (Barcelona), la peculiar poesia que exhalen les pàgines de l'obra, ens remetent inevitablement a l'univers del seu autor. L'emotivitat continguda es fa palesa en les proses dedicades a Bartomeu Roselló-Pòrcel, que reserven al lector alguns dels moments més agradables de tota l'obra. És completament injust que el llibre hagi passat inadvertit per la crítica (llevat del cas del "Correo Catalán"), especialment ara que Espriu torna a ser una figura d'actualitat, per la publicació de nous poemes i pel seu ingrés a l'Acadèmia de Bones Lletres. La injustícia és encara més gran si tenim en compte que Salvador Espriu ha reescrit expressament gran part del text en vistes a la seva publicació en aquesta col·lecció.

EL REI ARTÚS I ELS CAVALLERS DE LA TAULA RODONA de Blanche Winder Col. "Lectures Moby Dick", núm. 10. Introducció de Lluís Busquets i Grabulosa. Il·lustracions de Harry G. Theaker.

Artús, juntament amb el mag i savi Merli, és el personatge central que uneix les aventures i les històries dels cavallers de la Taula Rodona, la reina Ginebra i d'altres personatges. És força interessant el pròleg d'aquesta obra, debatible i exhaustiu. Presenta un acurat estudi del desenvolupament i del mite de la figura del rei Artús i de la matèria de Bretanya i de la seva difusió a Catalunya.

Troblem un cert contrast entre la qualitat de la traducció feta per Jordi Tarsics i la dels dibuixos de Theaker, que es presenten molt sovint anacrònics.

És interessant també la catalanització dels noms que es fa patent a tota l'obra. El cicle bretó ha assolit en els nostres dies un període de renaixença molt significatiu, com ho demostra la realització del film Excalibur de John Borman (1981), amb un gran èxit en tots els públics d'arreu del món.

CANIGÓ, de Jacint Verdaguer (selecció i adaptació de Lluís Busquets i Grabulosa).

Col. "Lectures Moby Dick", núm. 5. Pròleg de Lluís Busquets i Grabulosa. Il·lustracions de Pilar Freixanet, correctes però desiguals. (A partir de 11-12 anys).

S'ha dit que és clàssic tot llibre del qual es pot parlar sense haver-lo llegit. Canigó i L'Atlàntida, en el sentit apuntat, han esdevingut clàssics. De fet, Verdaguer és el gran autor clàssic català, cosa que no deixa de ser una pena. Per paliar el desconeixement que molts joves tenen de l'obra verdagueriana, Lluís Busquets ha realitzat

aquesta selecció de fragments de Canigó (obra que demana menys lectures prèvies que L'Atlàntida), units entre si per resums argumentals. L'estímul que suposa de cara a la lectura del poema en versió íntegra és lloable, en la línia del que efectua Italo Calvino amb Orlando furioso, d'Ariosto (salvant les diferències que existeixen entre ambdós poemes). Canigó és a Catalunya com l'Eneida a Roma: una gran epopeia nacional. Potser algú trobi aventurada aquesta comparació, però la intenció de tots dos poemes és, en el fons, la mateixa: dotar d'unes arrels mítiques i heroïques un poble que les ha oblidades, i fer-les-hi presents i eternes, justificant la seva existència com a nació, dominant en el cas de l'Eneida, que lluita per tal d'aferrar la pròpia identitat en el de Canigó.

JACINT VERDAGUER
canigó

QUALITAT PER A

S JOVES

Pel que fa al punt de vista pedagògic, assenyaem les introduccions, les síntesis bibliogràfiques (abundants en dades) i les interessants propostes i suggeriments de treball que acompanyen cada exemplar, d'innegable utilitat pedagògica.

Un aspecte a part és el de la il·lustració. Tots els títols estan profusament il·lustrats; de precert o desercert de cada un en parlarem en fer l'anàlisi obra per obra. Globalment, aquest aspecte presenta un nivell acceptable, habitual en col·leccions adreçades al públic juvenil, potser un xic superior.

Respecte a la qualitat estrictament literària de les obres que comprèn la col·lecció, val a dir que és prou alta. En un cas concret, el de les *Petites proses blanques*, es tracta d'una autèntica joia literària, que no creiem que ningú pugui permetre's el luxe d'ignorar, jove o adult. Al costat dels clàssics de sempre (London, Poe, Calders), trobem obres de síntesi i resum (*Canigó*, *Contes de les tragèdies de Shakespeare*, etc.) i títols d'autors novells (*Els patafis d'un patagó*, d'Andreu Sotorra). La varietat, però, ha estat sotmesa a un comú denominador: la qualitat, de la qual confiem que gaudiran ben aviat totes les famílies amants de la bona lectura.

TRES PER CINC, QUINZE,

de Pere Calders. (2.ª edició)
Col. "Lectures Moby Dick",
núm. 3 Pròleg de Lluís Busquets
i Grabulosa. Il·lustracions de
Berna Lòpez, amb totes les carac-
terístiques del còmic més
tradicional tot i mantenir la dife-
rència que existeix en les parts
del llibre. (A partir de 8-9 anys
el primer bloc).

El llibre és un recull de quin-
ze contes de Pere Calders. Els
contes estan agrupats en tres
grans blocs: "Cinc contes de
butxaca", "Cinc contes per a
nois i noies" i "Cinc contes
fantàstics".

En el primer bloc podríem
destacar títols com Raspall o

La lluna a casa i En començar el
dia —que va donar títol al muntat-
ge teatral Antaviana. El segon
aplec, "Cinc contes de butxaca",
presenta uns relats molt breus i
amb una gran força narrativa, com
ara El mirall de l'ànima o La via
morta, extret de l'últim llibre de
l'autor, Tot s'aprofita. En el tercer
i últim bloc format pels contes
fantàstics, hi apareix una recopilació
d'històries que poden semblar en un
primer moment incloses dintre
del camp de la ciència-ficció, en-
cara que l'evolució desenvolupada
pel món de la ciència fa que tots
ells s'apropin molt més a la nostra
pròpia realitat actual. Destacariem
Reportatge del dia repetit, L'espiral
i Nemours-88, tots ells aportacions
importantes, que després han estat
molt imitades, dins del gènere de
la literatura fantàstica catalana.

PERE CALDERS
tres per cinc,
quinze

EMÍLIA I LA MÀ ENCAN-

TADA, de Gérard de Nerval.
Col. "Lectures Moby Dick",
núm. 12. Pròleg de Lluís Bus-
quets i Grabulosa. Il·lustracions
de Cécile Massol, les pitjors que
hem vist, d'una infidelitat abso-
luta amb l'esperit del text, pèssi-
mament executats.

Hi ha llibres que poden que-
dar espatllats per les il·lustraci-
ons. Aquest se n'escapa, però
només per la vàlua del text i per
la introducció. La compatriota
de Nerval s'ha mostrat comple-
tament insensible a la màgia, a
la tragèdia i a la delicadesa de
l'autor. Emília (Records de la

revolució francesa) és la tragè-
dia d'un amor impossible per
causa de la guerra, en fatal har-
monia amb el destí. El destí tam-
bé té un marcat paper a La mà
encantada, història de ressonàn-
cies misterioses i màgiques,
que ens recorden la presència
del romanticisme a l'època de
Nerval. Els textos, no obstant,
estan exempts del fàcil retoricis-
me o de l'afectació desmesura-
da de molts romàntics. És per
això que Nerval no pot ser con-
siderat "stricto sensu" un ro-
màntic. Ell va més enllà, prelu-
diant el simbolisme, en certa
manera com Poe als Estats
Units. Malgrat tot, Nerval és
poc conegut a casa nostra. Cal
donar, doncs, a la present edició
el valor que legítimament li cor-
respon per la tasca difusora
francament lloable d'un dels
grans ignorats de la literatura
europea.

GERARD DE NERVAL
emília i la mà
encantada

LA CRIDA SALVATGE, de

Jack London

Col. "Lectures Moby Dick",
núm. 4. Pròleg sense signar. Il-
lustracions d'Opisso, absoluta-
ment mal aprofitades i inade-
quades per a una obra com la de
London. (A partir de 11-12
anys).

La crida salvatge és una no-
vel·la que ha conegut des de la
seva publicació un gran èxit,
sobretot entre el públic jove. Ai-
xò és perfectament comprensible
tenint en compte l'acció, la
vitalitat i l'energia que traspu-
a. London va aprofitar perfectament
les seves experiències al
Klondike, reflectides a la igual-
ment popular Ullal blanc, que
tracta el procés invers al descrit
a La crida salvatge (és a dir, en
aquell cas, es va de l'estat sal-
vatge al domèstic). És de lamen-
tar que l'anònim autor del prò-
leg no lligui prou la vida amb
l'obra de London, conformant-

se tan sols a esbossar-la. Jack
London no ha estat mai gaire
afortunat pel que respecta al seu
estudi en català. Estem ben
lluny de l'interessant mini-as-
saig que, a tall d'introducció, li
dedicà Jorge Luis Borges en una
recent antologia (*Las muertes
concéntricas y otros relatos*),
Ediciones Siruela) o, en un nivell
més didàctic, la introducció a
Cuentos de los mares del sur,
d'Ediciones BUSMA.

LES NOSTRES RONDA-

LLES, de Carme Garriga

Col. "Lectures Moby Dick",
núm. 9. Pròleg de Carme Garri-
ga. Il·lustracions d'Elvira Elias.
(A partir de 8-9 anys).

El llibre de Carme Garriga
ens presenta un assaig de reco-
pilació rondallística de tots els
Països Catalans. El recompte
d'històries tradicionals de tradi-
ció oral ve precedit per un com-
plet pròleg de la mateixa autora,
que presenta una acurada expo-
sició dels orígens i de l'estructu-
ra rondallística d'arreu del
món.

Remarquem les il·lustraci-
ons d'Elvira Elias, amb un estil
propi, pel de sensibilitat i sugge-
riments estètics que s'adeqüen
perfectament al sentit de cada
rondalla.

Les històries rondallístiques
tenen com a fi aconseguir l'en-

treteniment i diversió d'aquells
que escolten, i en ella no aparei-
xen les connotacions històri-
ques, espacials o temporals que
distingeixen la llegenda.

L'autora ha fet una recopilació
dels títols més destacats
d'una rica i nombrosa tradició
oral.

ELS PATAFIS D'UN PATA-

GÓ D'ANDREU SOTORRA

Col. "Lectures Moby Dick",
núm. 7. Introducció de Lluís
Busquets i Grabulosa. Il·lustraci-
ons de Pilarín Bayés.

És aquest un llibre dinàmic,
on el món de l'aventura queda
retratat d'una manera molt sug-
gerent i convidadora, i dedicat a
un públic jove, que pot trobar
en aquests llibres una resposta a
les seves inquietuts més dinàmi-
ques. En ell trobem dues parts
certament diferenciades; existeix
una primera part notablement
més interessant que la se-
gona, que es deixa emportar pel
món de la fantasia d'una forma
excessiva, i es perd en certa mi-
da el fil que apareixia en un
primer moment. Els dibuixos i les
il·lustracions de Pilarín Bayés
amb aquest caire tan jove, per-

sonal i lleuger, contribueixen a
donar aquesta impressió d'obra
que es desenvolupa entre la rea-
litat i la fantasia, donant unes
noves dimensions a un públic
més aviat jove.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristiana
de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

AUXILIAR Administratiu.

INEM. 36.975.260.

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa
per transports, magatzems,
etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació, financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADJUNT GERENT IMMOBILIÀRIA

Titulat amb experiència.
Contracte mercantil.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable
i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

JOVE

Auxiliar amb germans al seu
càrrec. INEM 43.417.344.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTORES,
AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

CASA de colònies parro-
quial. 40 places-piscina. Te-
lèfon 853 00 26.

COL·LECCIONISTA

Compro, canvio: Goigs, es-
tampes. Antoni. Te. 726 44
12. 9 h. nit.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

OFEREIXO Casa i finca a
l'Alt Urgell per explotació
ramadera. 111 Hectàrees.
Tel 973 - 35 01 04.

COTÓ PERLÉ

1.ª qualitat es ven a bon
preu, mínim 3 kg. per una
vànova. Tel. 725 15 48.

ESTIC

en atur amb dos fills. Màxi-
mes referències.
Tel. 259 10 79.

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES-
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU UNIA

50 ptes.

50 ptes.

100 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7.

Ajuda en acció us agraïm la inserció gratuïta d'aquest anunci.

REGALEU UNA VIDA

Es a les nostres mans
decidir una cosa tan
important com és la vida
humana.

Gràcies a aportacions de
persones com Vós s'estan
finançant més de 500 projectes de
desenvolupament, un dels més cabdals
és dut a terme i dirigit per Vicenç Ferrer a l'Índia.
Escriviu-nos i us explicarem com amb pocs diners es pot
fer un miracle per vèncer la fam, la malaltia i la misèria.

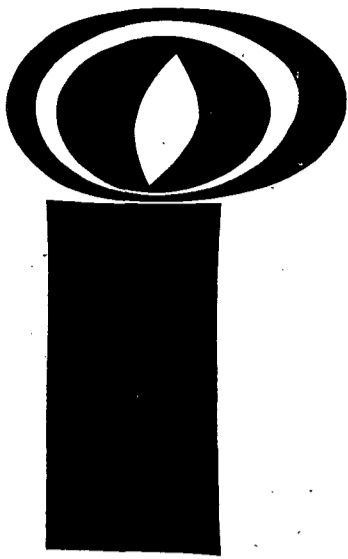
Ajuda
en
Acció

Nom

Domicili

Ciutat

C/ Bertrán, 42 Barcelona-23 Telf. 212 47 99
Declarada d'UTILITAT PÚBLICA.

ESCOLTEM LA PARAULA

EPIFANIA DEL SENYOR

A cura de les monges benedictines.
Monestir de Sant Pere de les Puelles.

Glosa: Clara Farnés
Monicions: Roser Pujol i Tort

Evangelista Sant Marc

“ALÇA'T RADIANT, JERUSALEM, QUE ARRIBA LA TEVA LLUM, I SOBRE TEU CLAREJA COM L'ALBA LA GLÒRIA DEL SENYOR”

En la festa de l'Epifania, tota ella il·luminada per la glòria del Senyor, per la seva magnificència, la lectura d'Isaïes III sobrepassa el nacionalisme històric que canta el joïós missatge a la ciutat de Jerusalem i, amb una mirada profètica i un preciós llenguatge poètic, anuncia la vinguda del Salvador i el pefegrinatge dels pobles cap aquesta salvació. Que no ens sembli utòpica aquesta profecia: Cert que les tenebres embolcallen molts aspectes de la nostra vida social i nuvolades d'incerteses cobreixen les nacions; però sobre la humanitat clareja el Senyor i hi apareix la seva glòria. Creguem-ho! El pes del seu prestigi és prou poderós per a atfermar la nostra esperança.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (60: 1-6)

Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum, i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor. Mentre les tenebres embolcallen la terra, i fosques nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu clareja el Senyor i apareix la seva glòria. Els pobles s'acosten a la teva llum, els reis busquen la claror de la teva albada. Alça els ulls i mira al teu entorn: tots aquests s'apleguen per venir cap a tu; porten de lluny els teus fills, duen als braços les teves fills. Tota radiant i meravellada veuràs amb el cor eixampliat com aboquen damunt teu els trossos del mar, i porten a casa teva la riquesa de les nacions. Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madian i d'Efà; tots vénen de Sabà portant or i encens i cantant la grandesa del Senyor.

“TOTS ELS POBLES, SENYOR, US FARAN HOMENATGE”

El salm 71 (72) és messiànic. És l'oració per un rei, i només en Jesucrist troba aquesta pregària el seu sentit ple. Ell, Déu i home veritable, “Rei de Reis i Senyor de Senyors” i “Servent de Jahvè”, és el qui amb justícia “salva els pobres que reclamen i els desvalguts que no tenen defensor.” Que el nostre homenatge sigui col·laborar amb Ell en la construcció d'un món més just, més allunyat del pecat.

Salm 71:1-2,7-8,10-11,12-13 (R.: 11)

Déu meu doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud. Que el rei governi amb justícia el vostre poble. que sigui recte amb els humils.

R. Tot els pobles. Senyor, us faran homenatge.

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau. Que domini des d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. R.

Li portaran obsequis les illes i els reis de Tarsís; els reis d'Aràbia i de Sabà li oferiran presents. Li faran homenatge tots els reis, se li sotmetran tots els pobles. R.

Salvarà els pobles que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor. S'apiadarà dels pobres i els febles, els salvarà de la mort. R.

Manifestació del Senyor

Som uns assedegats de Llum i de Vida. En l'Escriptura trobem molt unides la llum i la vida: “En vós hi ha la font de la vida, i veiem la llum en la vostra llum” (Salm 35, 10), “La Vida era la Llum dels homes” (Jn 1, 4). És que la llum ens ve a través de la vida, i la vida a través de la llum.

L'home és un viuant, un pelegrí, que cerca amb avidesa la llum, la veritat (“Els pobles s'acosten a la teva llum, els reis busquen la claror de la teva albada”), i en aquesta festa, tota ella manifestació, se'ns diu: “Alça't radiant que arriba la teva llum!”

La nostra vida és caminar cap a la LLUM, cap aquella “LLUM vera” que existeix des de sempre, i que “venint al món, il·lumina tot home” (Jn. 1,9). Nosaltres hem de sortir-li a l'encontre, com els mags hem de poder dir: “Hem vist com s'aixecava la vostra estrella i venim...”

La llum que ve a nosaltres és la “revelació del misteri secret” feta per Déu a poc a poc “per mitjà dels profetes”, i amb tot l'esclat “per mitjà del Fill”. Jesús és la llum que ha arribat i arriba constantment al món, a l'Església, a cadascun de nosaltres.

Nadal ha estat una manifestació de vida: hem contemplat Jesús naixent a la nostra vida d'homes, com a VIDA i font de VIDA que ens convida a la VIDA, a l'alegria de la VIDA: “Prop del bressol de Déu dansem i cantem la VIDA!”, algú ha dit.

Sant Joan ens diu que “la VIDA és la LLUM dels homes”. Jesús és la LLUM dels homes perquè amb la seva VIDA, VIVINT, ens revela Déu i ens revela l'home, i aquesta revelació, cospada per nosaltres, és la nostra VIDA: “LA VIDA de l'home és la VISIÓ DE DÉU” (St. Ireneu), “La vida eterna és que us coneguim a vós, únic Déu veritable, i el que heu enviat, Jesús” (Jn 17,3), i en ell coneixem el nostre propi misteri.

Cadascun de nosaltres, d'una manera o altra, vam copsar primer una petita claror, com d'una estrella llunyanca, que ens va atreure, i vam seguir-la, vam empen-

dre el camí de la fe.

Aquesta fe, que en un començament és com una claror d'alba, a poc a poc, a mesura que ens deixem il·luminar pel Crist, esdevé esclat de llum, i, com els mags, descobrim el rostre de Déu en el Crist, en la petitesse de l'infant de Maria descobrim l'essència de Déu, descobrim que DÉU ÉS AMOR, que Déu és tan ESSENCIALMENT AMOR, que ens ha estimat i ens estima fins a l'extrem de fer-se fill dels homes, un infant, per poder-nos fer fills seus.

“Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum!”: Déu fet home, fet infant dels homes, ens és VISIÓ DE DÉU, ens és VIDA NOSTRA, perquè “la VIDA de l'home és la VISIÓ DE DÉU”.

“L'alegria dels mags”, en descobrir on era l'Infant-Déu per mitjà de l'estrella, “va ser immensa”; conèixer Déu tal com és, AMOR INFINIT, AMO INENARRABLE, és la nostra felicitat, perquè ens fa comprendre que la fam i la set infinites d'amor que sentim, seran sadollades per ell, per aquest amor seu que ens ha revelat en Crist, en el Crist infant amb claror d'albada, en el Crist mort i ressuscitat amb claror de sol a ple migdia.

Els qui per la fe, ajudada per la Revelació, coneixem una mica Déu tal com és, cal que siguem per a tothom “claror d'albada” que els anuncia el Sol, el Crist.

Jesús és llum amb la vida, “la Vida era la Llum dels homes, i nosaltres si “vivim”, és a dir, si estimem reflectint l'AMOR DE DÉU, serem “claror d'albada”, perquè sobre nostre “clarejarà el Senyor, apareixerà la seva glòria”, ja que “la glòria de Déu és que l'home visqui” (St. Ireneu).

“Els mags se'n tornaren al seu país per un altre camí”. Havien anat a Bet-Lèhem per fer al “rei dels jueus” una ofrena cultural, i en descobrir en Jesús el rostre veritable de Déu, devien emprendre el camí de l'Amor que fa ofrena, no d'uns dons, sinó de la vida.

“DES D'ARA, PER L'EVANGELI, TOTS ELS POBLES, EN JESUCRIST, TENEN PART EN LA MATEIXA HERÈNCIA...”

Si la lectura d'Isaïes ha anunciat la salvació com la llum que arriba i ja clareja com l'alba, i el salm ens l'ha concretada en un salvador personal, ara Pau ens fa saber que aquest salvador és Jesucrist, i que en Ell “tots els pobles tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.” Agraïm la universalitat de la salvació i el fet de trobar-nos aplegats en l'Església, comunió de fe i de gràcia.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (3:2-3a,5-6)

Germans, segurament heu sentit dir que Déu m'ha confiat la missió de comunicar-vos la seva gràcia: per una revelació he conegut el misteri secret, que els homes no havien conegut en les generacions passades tal com ara Déu l'ha revelat per l'Esperit als sants apòstols de Crist i als profetes.

El secret és aquest: que des d'ara, per l'evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.

“HEM VIST COM S'AIXECAVA LA SEVA ESTRELLA I VENIM A PRESENTAR AL SENYOR EL NOSTRE HOMENATGE”

Amb un relat que transcendeix la història, l'evangelista ens fa comprendre l'acceptació de la salvació per part dels pobles pagans, significats en els Mags. I ho contraposa al rebuig que d'aquesta salvació fan les autoritats del poble escollit... Fa pensar! La salvació és esplendorosa per a tots; però només en copsen la llum els qui la cerquen. El Senyor porta la iniciativa de la salvació, però espera la nostra lliure resposta.

Evangelí segons sant Mateu (2:1-12)

Quan va néixer Jesús, a Bet-Lèhem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren d'Orient uns mags i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: “¿On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist com s'aixecava la seva estrella i venim a presentar-li el nostre homenatge”. El rei Herodes i tota la ciutat de Jerusalem s'inquietaren en sentir aquestes noves. Herodes convocà tots els grans sacerdots amb els lletrats del poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. Ells respongueren: “A Bet-Lèhem de Judea. Així ho escriu el profeta: “Bet-Lèhem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita entre les famílies de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble”. Llavors Herodes cridà secretament els mags i s'informà ben bé del moment en què s'havia aparegut l'estrella. Després els encaminà a Bet-Lèhem amb aquesta recomanació: “Aneu, busqueu-lo ben bé, aquest nen, i quan l'hauereu trobat, feu-m'ho saber, que jo també vull presentar-li el meu homenatge”. Sortint de l'audiència del rei, es posaren en camí.

Llavors s'adonaren que l'estrella que havien vist aixecar-se anava davant d'ells fins que s'aturà sobre el lloc on hi havia el nen. La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa. Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, postrats a terra, li presentaren el seu homenatge. Van obrir llavors les seves arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra. Després, advertits en un somni que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país, per un altre camí.

CALENDARI

Diumenge, 6 de gener. EPIFANIA DEL SENYOR. ADO-RACIÓ DELS REIS MELCIOR, GASPÀR I BALTASAR. Ntra. Sra. dels Reis (o del Pi). Sant Joan de Ribera, arquebisbe de València.

El sol surt a les 7,18 i es pon a les 4,37 (hora solar).

Fira a Balsareny, Batea, Igualada i Manlleu.

Dilluns, 7 de gener. Sant Raimon de Penyafort, dominic i sant Julià, bisbe.

Festa major a Esterrí de Cardós, Fortià, Masllorenç, Ordís, Portbou, Verges i Rabós d'Empordà.

Dimarts, 8 de gener. Sant Apol·linar, bisbe; sant Eladi i sant Teófil, màrtirs i santa Gúdula, verge.

Dimecres, 9 de gener. Sant Eulogi de Còrdova i sant Julià, màrtirs. Santa Basilisa, màrtir i santa Marciana, verge i màrtir.

Festa major a l'Arboç del Penedès.

Dijous, 10 de gener. Sant Gregori X, papa i sant Agatò, papa. Sant Pere Urseol, monjo.

Festa major a Nalec.

Fira a Pont de Suert.

Divendres, 11 de gener. Sant Higini, papa màrtir; sant Salvi, bisbe i santa Hortènsia, verge.

Festa major a Argentonà.

Dissabte, 12 de gener. Sant Arcadi, màrtir. Sant Nazari, monjo i santa Tatiana, màrtir.

Epifania del Senyor i Adoració dels Reis

Epifania vol dir "manifestació"; és la gran festa en la qual Jesús es mostrà als Mags d'Orient, primícies de la gentilitat, que solemnitza l'Església durant tota una octava privilegiada. Oferim al Diví Infant l'or de la caritat, l'encens de la pregària i la mirra de la mortificació.

C.

☆☆☆

L'ESGLÉSIA CELEBRA

6 de gener. Diumenge. Epifania del Senyor. Lectures: Primera, Is 60,1-6, S 71, segona Ef 3,2-3a.5-6, tercera, Mt 2,1-12.

7 de gener, dilluns. Lectures: Primera, 1 Jo 3,22-4,6, S 2, segona Mt 4,12-17.

8 de gener, dimarts. Lectures: Primera, 1 Jo 4,7-10, S 71, segona Mc 6,34-44.

9 de gener, dimecres. Lectures: Primera, 1 Jo 4,11-18, S 71, segona Mc 6,45-52.

10 de gener, dijous. Lectures: Primera, 1 Jo 4,19-5,4, S 71, segona Lc 4,14-22a.

11 de gener, divendres. Lectures: Primera, 1 Jo 5,5-6.8-13, S 147, segona Lc 5,12-16.

12 de gener, dissabte. Lectures: Primera, 1 Jo 5,14-21, S 149, segona Jo 3,22-30.

D'ACÍ I D'ALLÀ

**Hi veuen
sense veure-hi
(mt. 7,13)**

Si la Bíblia diu que el nostre Déu és un Déu amagat, així mateix diu categòricament que Déu és constatable en la Creació, com el Sol a l'alba. L'infant en gestació al si matern, no pot pas negar que una mare el sustenta i, de dir-ho, fora il·lògic. El pan-teïsta que diu que tot l'Univers és Déu, ni que, evidentment, s'excedeixi, em sembla més raonable que qui no troba Déu enlloc de l'Univers, el constructor del qual és Déu que, endemés el sosté. Algú diu que Jesús no va transfigurar-se davant dels apòstols, sinó que fou la mirada d'aquests la que fou purificada fent-los penetrar el misteri de Déu i de Jesús.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

Un filòsof

poc conegut

Fa anys que vaig rebent fullets amb articles que el meu amic publica a les revistes, principalment a les de Valls i d'altres llocs, poc circulades per Barcelona. És possible que me'n manquin, però el conjunt forma una bona col·lecció, a través de la qual veig el seguiment fidel de commemoracions, d'efemèrides i homenatges, i de vegades crítiques i justes vindicacions. L'autor m'ha honorat encara amb cartes clares i sinceres, amb les quals entra més endins d'ell mateix que en els textos impresos. Ara diu que és un solitari que escriu i dialoga per via epistolares de penyes ni d'ateneus! — i espargeix el bell record dels seus mestres i amics d'antany, gairebé tots en el món de l'eternitat: el pare Rupert de Manresa, el pare Miquel d'Esplugues, el pare Ignasi Casanovas, mossèn Carles Cardó i mossèn Lluís Carreras (recordats enguany per llur centenari), Xavier Zubiri; Joaquim Ruyra i Josep M. Capdevila, i tants d'altres, amb una fidelitat d'amic i deixeble. I també tota la intel·lectualitat coetània. A part dels mestres de l'humanisme, i els cristians Bossuet, Pascal, Fenelon...

Era d'aquell temps —cap al 1934— que hom pensava en la creació d'una Universitat Catòlica a Barcelona, semblant a les que hi havia a França, a Alemanya, a Itàlia i als Estats Units i a Bèlgica. Ell anà a llicenciar-se en filosofia a París i Lovaina, i fou deixeble dels mestres del pensament cristià d'aleshores: Maritain, Gilson, Garrigou-Lagrange, Sertillanges... Eran els capdavanters d'una presència cristiana d'humanisme i intel·lectualitat, els fruits de la qual no s'han marcat del tot.

Regaleu llibres per Nadal i Reis

ELS PASTORETS DE FATIMA

Tres nens, a Fátima, foren inundats per la llum del cel.

M.ª Angels Papiol i Mora
Il·lustracions de Mònica Ferran i Olivé

Editorial Herder - Barcelona 1985
P.V.P. 480 Pts.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcohòlics.

Visita: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

Fallit el propòsit inicial, no s'avingué a convalidar estudis superiors per entrar de professor a la Universitat de Barcelona, en l'època més enrarida. Vingut del Camp de Tarragona, se n'anà a viure a Vic per sentir els mots de la pagesia: és a dir, la parla que l'acostaria més a la de Verdaguier, i allí ha fet classes de filosofia de literatura a l'Institut Municipal i Episcopal. Escolta els pàgines quan surt a esbargir-se, a la Plana de Vic o a la Selva. I si no, a casa. Llegeix i rellegeix sant Tomàs i s'adelita en el grec i el llatí, com un insòlit humanista dels nostres dies. Alguns amics i professors el visiten amb llurs alumnes, que se'n meravellen. Parlen llargament, i ell els mostra la biblioteca personal, formada amb el seu sol esforç, que aplega 36.000 volums, tots de les seves matèries, i una bona part sobre qüestions d'estilística, una de les particularitats de la llengua que ha estat menys estudiada a casa nostra. Jo recordo, de la meua joventut, algunes lliçons de Carles Riba (i certament, per indicació d'aquest vaig conèixer l'altre), i a propòsit d'això m'assenyala amb acuitat que en el català, amb l'obra de Fabra, que ell respecta, ens hem passat la vida fent ortografia i encara no hem elaborat una sintaxi coherent, a peu pla, per a domini de tothom: només cal fixar-se en els textos de qual-sevol diari.

Les seves cartes, ara que l'edat li inclina les ratlles i els signes en distintes direccions, són fidels a aquests postulats: clares d'exposició, directes i, en conseqüència, netes de correccions i d'interposicions. Un estil planer, tallat i concís; i encara ho és més quan els escrits són impresos, que tendeixen a l'abreujament de la frase i a la juxtaposició.

No llegeix diaris: s'informa de l'alta cultura per les revistes estrangeres i dels fets del país pels comentaris que li'n fan alguns dels seus corresponents significats: amb Octavi Saltor, traspassat fa dos anys, s'escriu cada

setmana. Amb els poetes: Roser Matheu, en el seu retir, i Oleguer Huguet, devot i activíssim; amb mossèn Pere Ribot, de Riells de Montseny, i amb els pares de la Cartoixa, on té entrada fàcil. Sóc com un cartoixà, m'ha escrit de vegades. I en els prestatges de la seva singular biblioteca, s'arrangaran uns extensíssims epistolars de primera mà, qui sap si com una font de documentació sobre aquest mig segle divers i contradictori que ens ha tocat de viure.

Encara m'ha dit sovint: no em fa res que no em coneguin... Però ja no puc retenir-me més de revelar el nom d'algué que és tingut com un dels homes de més cultura de la Catalunya actual: En Josep Miquel i Macaya, nascut a Valls el 1907, que anys ha començà a recloure's en el silenci. Alguna vegada el trenca, tanmateix, com pel maig darrer, que donà una conferència a la Universitat de Barcelona: **Memòries d'un vell filòsof**, i els alumnes se li quedaren les quantilles on duia anotats els punts a explicar i el professor que presidia omplí uns quants fulls de notes.

Se'n torna a la llar vigatana —amb el confort i l'estímul de la muller— i humilment treballa fins a arribar a la sinceritat de l'expressió i el saber, en un afany intel·lectual que fa perdurar una època que hauria estat molt més gloriosa per Catalunya i l'Església ensems si no l'haguéssin truncada. Amb els seus fullets i articles va coordinant tot el que han contat, el que ha viscut i el que ha intuït en les persones. Sempre en l'ordre afectiu, literari i intel·lectual. Com un veritable filòsof que viu en la saviesa dels avantpassats i dels contemporanis afins, que li projecten la llum pura i clara sobre l'avenir. Ell, però, no cal que s'hi pronuncii: els homes seran si fa com sempre i està segur que la resplendor espiritual que n'ha tret ha d'ésser eterna.

Osvald Cardona

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significatius, etc.

— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Universalitat de la salvació

Ja Isaïes havia entrevist que la salvació de Jahvè ultrapassava els estrets límits del judaisme. Déu cridava tothom a la salvació. Però d'alguna manera calia que tothom hi entrés, a través del poble jueu. Tenia raó. **Perquè la salvació ve dels jueus** (Jo 4:22). La previsió d'Isaïes, però, es quedava a mig camí. Intentant ser universalista, es limitava a eixamplar les fronteres d'Israel. I pel seu temps ja era molt. Podia cabre-hi tothom, a condició de pujar a Jerusalem. En Jesucrist, una vegada més —i era definitivament—, la realitat deixava curta la profecia. Jesús, el descendent de David, és el salvador de tota la humanitat. El seu cos resuscitat és el nou lloc de trobada de tots els pobles i Déu. El temple de Jerusalem ha quedat com un vestigi del que Déu havia fet mentre preparava la vinguda al món del seu Messies. Ara el Fill de Déu, el Messies esperat, ja ha vingut i ha acomplert l'obra de salvació que el seu Pare li havia encomanat. Tots els pobles poden veure'l i en ell trobar-hi i trobar-se també els mateixos. Vet aquí el secret que Pau ha conegut per revelació. **Per una revelació he conegut el misteri secret, que els homes no havien conegut en les genera-**

Crist, punt de trobada de tots els pobles

(Ef 3:2-3a.5-6)

cions passades tal com ara Déu l'ha revelat per l'Esperit als sants apòstols de Crist i als profetes (vv. 4-5).

Tres mots clau

En revelar el misteri secret tal com Déu li havia manifestat, Pau fa servir tres mots que ens diuen la gran realitat de l'universalisme de la salvació obrada per Jesucrist. **Des d'ara —diu l'Apòstol— per l'Evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència** —sygkleronoma—, **formen un mateix cos** —syssoma— i **comparteixen la mateixa promesa** —symmetoxa. En Jesucrist tots els pobles del món —tota la humanitat— són co-herets del tresor de

salvació que el Pare ha posat en les mans del Fill, perquè siguin co-partícpis de la seva glòria, tota vegada que amb Jesucrist formen un sol cos, el cos de la nosva humanitat sorgida de la resurrecció de Jesús. No serveix de res, doncs, ser jueu o de qualsevol altre poble. No hi ha ningú que sigui privilegiat respecte de la resta de la humanitat a l'hora de comptar per a la salvació de Déu. Tots som iguals: pecadors salvats per Jesucrist. Més encara, pel baptisme hem estat de tal manera incorporats a Jesucrist que formen una sola cosa amb ell. Aquí es molt possible que a sant Pau li faltés el mot que expresés adequadament tota la força de la idea que volia comunicar als seus lectors, i no dubta d'inventar-lo. És el "syssoma" grec, que la vulgata traduirà per "concor-

porals" i que la versió del leccionari en dirà "formen un mateix cos", de tan estreta que es la unió de Crist amb els cristians.

L'Església epifania

En llegir aquest text hauríem de descobrir tota la força que el misteri de l'Església té de manifestació de la universalitat de la salvació de Jesucrist. El sagrament de l'Església no és destinat a un grup de selectes i menys encara a cap grup configurat per fronteres geogràfiques, racials, culturals o de classe. El signe eficaç de la salvació, que és i ha d'ésser sempre l'Església, cal que brilli amb el resplendor que Déu li ha comunicat i que il·lumini tots els homes, cridant-los tots a veure's i a viure la manifestació de Déu enmig de la humanitat que Jesús ha vingut a portar-hi. Vet aquí, doncs, un motiu poderós de conversió constant: treballar perquè l'Església —que som tots— sigui cada vegada més la manifestació de la presència de Déu en el món dels homes i dones que treballen, lluiten i pateixen perquè l'aliberament de l'Evangeli remogui del cor i de les mans de tothom, tots els obstacles que s'oposen a la recta construcció de la humanitat, segons el projecte de Déu, realitzat per Jesucrist.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots." Antonino Zichichi

41 - Es resolen les dificultats contra el Big Bang

Ja sabem que per moltes raons que tingui una opinió a favor seu, si hi ha un fet d'observació que la contradueix clarament, ja no pot sostenir-se. Si hi ha gués, doncs, en contra del Big Bang fets comprovats indiscutibles, per molt coherent que fos la teoria, és clar que hauríem de dir que tota ella és falsa. Però aquest no és el cas. Certament tenia, de fet, unes dificultats que fins fa poc encara no s'havien resolt: Les que adduïa Hannes Alfvén en el seu article a la "Recherche" de 1976 i alguna altra. Ara, però, ja s'hi ha trobat resposta. Parlarem avui de com s'han resolt les quatre principals.

El problema de l'"horitzó còsmic"

Aquesta dificultat prové del fet que la cèlebre radiació còsmica de 2'65°K del fons de l'univers és totalment homogènia. Dins de les precisions de mesura que tenim podem afirmar que, si varia d'intensitat, la variació no supera mai el 0,01% d'un punt a un altre. Això ens diu que el cosmos és molt semblant en totes direccions. Ara bé, aquesta radiació còsmica prové de quan l'univers tenia 100.000 anys d'edat: per quina raó en aquell moment tenia homogeneïtzada la temperatura fins a ésser la mateixa en tots els punts? Fixem-nos avui dia en quines diferències tan grans hi ha d'una estrella a una altra i sobre els planetes...

La resposta a aquesta dificultat ve donada per la "fase inflacionària" de l'explosió, tal com l'expliquen els càlculs d'Alan Guth: a 10⁻³² seg. l'univers té la grandària d'una taronja i com que les seves parts són en contacte s'hi realitza un perfecte equilibri tèrmic. Després ja no estaran influenciant-se, però no hi ha cap dificultat que al cap de 100.000 anys mantinguin la unitat de temperatura que adquiriren en aquell moment.

La dificultat de la "planitud" de l'univers

"Planitud" del cosmos vol dir que, aplicant-hi la relativitat generalitzada, ens trobem amb el fet que l'espai-temps no té curvatures observables, fora de les concentracions de masses. La seva densitat és molt pròxima a la "crítica", que seria la d'un univers "pla" del tot, o sigui amb curvatura nul·la en tots els seus punts. Això vol dir que en el seu inici havia de coincidir la seva densitat real amb la "crítica" amb un error inferior a 10⁻⁵⁰, ja que a mida que passa el temps la diferència es fa més gran i així i tot encara es manté tan igual. Quin

mecanisme va donar aquesta precisió de coincidència?

La dificultat és semblant a l'anterior i semblant serà la resposta: la "gran inflació" d'Alan Guth ho explica: la geometria de l'espai "s'aplanarà" durant l'inflament d'una manera semblant a com "s'aplanarà", és a dir, es fa ben esfèric, un globus quan s'infla. És en aquell moment que va adquirir una densitat quasi idèntica a la "crítica".

La formació de les galàxies

Aquesta dificultat és una contrapartida de les dues anteriors: si hi ha homogeneïtzats tèrmica i geomètrica, per quina raó no s'ha mantingut l'homogeneïtat de massa? El fet que les partícules s'agrupessin de mica en mica en protogalàxies i quasars, i després en galàxies i dins d'elles en estrelles, és trencar l'homogeneïtat d'un gas dispersat per igual a tot l'espai, ja que va haver de tenir punts de més aglomeració que xuclant matèria per la força de la gravetat formessin la galàxia o equivalent. La resposta és: com que la condensació de matèria prové d'aquesta força gravitacional que és la primer que se separa de les altres al moment de la gran explosió a 10⁻⁴³ seg. mentre que la "fase inflacionària" van poder

homogeneïtzar-se temperatura i geometria, no fou així per la distribució de masses. Els càlculs donen que a 10⁻³⁵ seg. quan se separaren la força forta i l'electrodèbil, s'havien de produir irregularitats en la "textura" de l'espai, les quals trencant l'equilibri d'un cosmos de partícules distribuïdes uniformement per tot l'espai originaren els punts de condensació. El càlcul diu que les estructures originades podien tenir fins un ordre de magnitud 100.000 vegades més gran. Però ens falta encara la teoria de la "Gran Unificació" per a poder precisar millor el resultat.

Absència d'"antimatèria"

Els físics anomenen "matèria" ordinària la que coneixem, constituïda per àtoms de nucli positiu i envelop d'electrons negatiu, i "antimatèria" la que tingués els àtoms de nucli negatiu i envelop positiu. La teoria diu que per cada partícula elemental pot existir la seva antipartícula: a l'electró ordinari, negatiu, correspon un de positiu, "positó" o "positró", previst per Dirac el 1927 i descobert en la realitat per Anderson el 1932. Quan l'energia es converteix en matèria ponderable, al laboratori, segons la fórmula einsteiniana E=mc², es formen tantes partícules com anti-

partícules. I com que aquest fou el mecanisme en el Big Bang, s'hi havien de formar tantes partícules com antipartícules. Ara bé, a l'univers només hi trobem "matèria" i no "antimatèria". Les poques antipartícules que s'hi poden produir desapareixen tot seguit perquè el xoc amb les partícules corresponents provoca l'"anihilació" de les dues que es transformen en energia.

La pregunta és, doncs, com és que hi hagi matèria en el cosmos i només "matèria" i no s'hagi anihilat amb l'antimatèria? Aquesta vegada la resposta ens arriba per via experimental: en els acceleradors d'alta energia s'ha comprovat que hi ha una petita falta de simetria respecte de les partícules i antipartícules, segons al qual per cada mil milions d'antiquarks que es produeixin apareixeran mil milions de quarks més un. I, és clar, n'hi ha prou amb un cada mil milions per a formar tota la matèria ordinària que veiem al cosmos. Els altres s'hauran "anihilat" amb els seus contraris bo i produint energia... I, efectivament per cada partícula de matèria hi ha al cosmos, com sabem, mil milions de partícules de radiació. La cosa és, doncs, com havia d'ésser.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

La llei, enllestida

Catalunya tindrà normativa

per als Serveis Socials

La Generalitat va rebre els traspessos dels Serveis Socials l'any 1981. Ara, transcorregut aquest llarg període, es a punt d'aprovar-se la Llei de Serveis Socials per tal de fixar la normativa en aquest àmbit. Com que fins ara no hi havia legislació sobre el tema, el govern de la Generalitat seguia la de l'Estat.

El camp dels serveis socials es molt ampli i, a vegades, una mica confús per a la persona que no estigui introduïda en el tema. El sub-director general de Serveis Socials del Departament de Sanitat i Seguretat Social, Joan Oller, ens informa de l'esmentat projecte de Llei d'altres qüestions relacionades amb aquesta temàtica.

—Quin és l'objectiu d'aquesta Llei?

—Ordenar el camp dels serveis socials a Catalunya.

—Està ja enllestida?

—Està pràcticament redactada (possiblement quan llegiu aquestes línies ja ho estigui del tot). Manca que l'aprovi el Consell Executiu. Després, haurà de passar pel Parlament.

—Té la Generalitat competència exclusiva en l'àmbit dels Serveis Socials?

—Nosaltres creiem que sí. La part que no procedeix de la Seguretat Social —l'Institut d'Assistència Social i el Fons d'Assistència Social— no ens la discuteix ningú. La que és, canvi, motiu de polèmica és la que depèn de la Seguretat Social, ja que, com és sabut, la Generalitat només és responsable de la gestió.

—Darrerament hi ha hagut canvis en l'àrea on vostè treballa. Ens pot explicar com han quedat estructurats els Serveis Socials al nostre país?

—Des de l'any passat estem organitzats d'aquesta manera: La Direcció General de Serveis Socials té cura de la planificació i inspecció dels Serveis, mentre l'Institut Català d'Assistència Serveis Socials executa els plans.

—Vostès treballen en tres àrees molt concretes: la infància, els disminuïts físics-psíquics i els vells. Repassem, si li sembla, les actuacions en cada una d'aquestes parcel·les. Parlem primer de la infància.

—La Generalitat compta amb unes 40 llars d'infants. Són molt econòmiques. Els qui més paguen aporten 2.810 pessetes al mes per cada nen. D'acord amb els ingressos dels pares, aquesta xifra pot baixar. La majoria d'aquestes llars estan situades al cinturó industrial de Barcelona. A més, la Generalitat atorga subvencions a d'altres llars municipals i a aquelles que s'han constituït sense afany de lucre.

—Els disminuïts físics i psíquics han protestat pel pressupost que se'ls assigna enguany. Què passa amb aquest tema?

—Aquest és un tema que està molt relacionat amb les transferències. La Generalitat, a més dels diners que rep de Madrid per a aquest tema, hi posa més de mil milions. La gran majoria d'entitats que tenen cura d'aquest sector de la societat estan subvencionades. Comptem, ac-

tualment, amb sis centres d'orientació i diagnòstic.

—Un tema que tractem sovint al nostre setmanari és el dels vells. Quants centres té la Generalitat?

—Actualment en depenen 59 casals i clubs de jubilats. S'atorguen a més subvencions a d'altres privats i municipals.

—Quants jubilats hi ha actualment a Catalunya?

—N'hi ha 600.000, xifra que suposa un 10,24 per cent de la població. Hom calcula que l'any 1990 s'arribi a la xifra de 759.000, que representarà un 11,6 per cent.

—Quina és la línia d'actuació que segueix la Direcció General en aquest tema?

—La nostra intenció és que les residències per a vells acullin cada vegada un nombre més reduït de persones i donar ajuts perquè les persones grans puguin romandre, tot el temps que sigui possible, al seu entorn familiar.

—Mantenen alguns tipus de col·laboració amb d'altres Departaments del govern autonòmic per fer front a d'altres temes?

—Col·laborem en programes especials que tenen un abast més ampli. Per exemple treballam amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social en una actuació contra les drogues.

—Una darrera consideració. Algunes entitats que han demanat subvencions es queixen del

Els responsables de la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat defensen que els vells romanguin, tot el temps que sigui possible, al seu entorn familiar.

procés burocràtic que s'ha de seguir.

—No hi ha cap complicació especial. Succeeix que l'administració és lenta. De moment no hi ha cap registre de centres. N'hi haurà un cop s'hagi aprovat la Llei de Serveis Socials. Ara exigim que les entitats que dema-

nen quelcom tinguin legalitzats els seus estatuts.

El camp dels Serveis Socials a Catalunya entra, amb l'aprobació de la Llei, en una etapa nova de la qual cal esperar fruits positius per a tota la societat.

Tomàs Punfí

L'estil del doctor Lluís Carreras

Si segons el Fabra "estil" és: "Manera d'expressar el pensament en el llenguatge oral o escrit" hem de convenir que el doctor Lluís Carreras el tenia d'una manera la qual descalificaríem de genial.

Ha estat precisament fa poc i en presència de Bisbes i clergues que s'ha fet l'afirmació pública que l'estil del Dr. Lluís Carreras era ampul·lós i que el fet que no es publicués les seves obres completes era perquè no és possible llegir-lo sense fatig.

Dissentim totalment d'aquesta qualificació. Més aviat l'atribuïm al fet que l'autor de la frase no ha tingut gaire temps per conèixer Carreras, com ell mateix va confirmar a través de la seva dissertació, llevat de la formidable labor que féu l'il·lustre sabadellenc prop del Cardenal Vidal i Barraquer en el temps de la República. O sigui que allò que ha estudiat més detalladament resulta remarcable. Per tant, hom pot dubtar raonablement de l'anterior qualificació d'ampul·lósitat que fa referent a un dels oradors més eminents que mai hagi existit de la llengua catalana.

El doctor Lluís Carreras fou un orador excepcional, eminent i d'una eloqüència arravatadora. Les seves conferències quaresmals a l'Acadèmia Catòlica en els anys 20 i 30 foren memorables. Adhuc els elements sindicals més destacats acudien a oir-lo. Tanta era la bellesa i alhora claredat de la seva paraula. Si el seu estil hagués estat ampul·lós que, com diu el Fabra, significa "inflat", poc cas haurien fet els seus contemporanis dels seus parlaments i poc cas s'hauria fet dels seus escrits. Una persona d'estil "inflat" ben aviat es deixat al marge i també és oblidada la seva memòria. Precisa-

ment en el doctor Carreras hi ha quelcom que el fa sobresortir entre tots els que escriuen i parlen en el seu temps. Hi hem de convenir que era una època en què no mancaven ni els bons escriptors ni els grans oradors. Podien tenir altres defectes però aquestes qualitats eren bastant generals en aquells temps de conflictes i de lluites, sovint aferrissades.

Si per ara no s'han anat tirant endavant la publicació de les obres ha estat més aviat per altres causes; no pas pel seu estil ni pel que diu. La seva obra està aplegada: manca qui continuï. Han fallat els homes, no l'estil del Dr. Lluís.

La seva biògrafa Dolors Viñas, la qual ha escrit l'obra més completa entorn la figura d'aquest sabadellenc fins ara, remarca que l'estil del Dr. Lluís és el de "l'latinista". La qual cosa precisament no és un defecte sinó tot el contrari. Seria com desqualificar Horaci.

Nosaltres, els que hem tingut ocasió de viure prop del Dr. Lluís Carreras, no sabríem pas què admirar més de la seva persona. Tenia una ment poderosa com cap n'hàgim coneguda. I tenia un "estil" tan fascinant que s'emportava les voluntats i orientava totes les actituds. Jo he viscut reunions de Junta amb ell de Consiliari en les quals durant tres o quatre hores només havia parlat ell i tots n'havíem quedat encantats. Però no d'una manera imposada —que no era el seu fer— sinó per una mena de naturalitat suggestiva que el feia únic i irrepetible. En aquest sentit —tant en l'aspecte de conversador com d'orador— només s'ha de parlar amb tots els que l'hagin conegut. L'opinió unànime és positiva i ferma: el doctor Carreras era simplement genial.

L'Eucologi, fruit saborós d'aquell Congrés Litúrgic de Montserrat de l'any 1915, és una obra de la qual no se n'ha parlat amb la amplitud que es mereix, tant per la seva qualitat excepcional com per la seva maduresa teològica i espiritual. Aquí és on es pot estudiar, fruit i contrastar, l'estil i la traça d'escriptor de Lluís Carreras. Tota l'obra és una autèntica joia literària, tant pel que fa a l'estil com al seu contingut. Els comentaris, estudis i explicacions que conté l'Eucologi són d'una tal bellesa, erudició i suggestivitat d'estil que el fan, al meu entendre, una obra única que faria les delícies de qualsevol llengua literària culta.

D'aquesta obra —Eucologi— no se'n va parlar gens davant dels Bisbes i dels clergues reunits. És com si del Dant no es parlés de la "Divina Comèdia" i de Cervantes del "Quijote de la Mancha". Vull dir amb això que limitar-se a dir del Dr. Lluís quant a escriptor que era ampul·lós i gens llegible, és com afirmar que de Shakespeare el menys important són les seves obres teatrals.

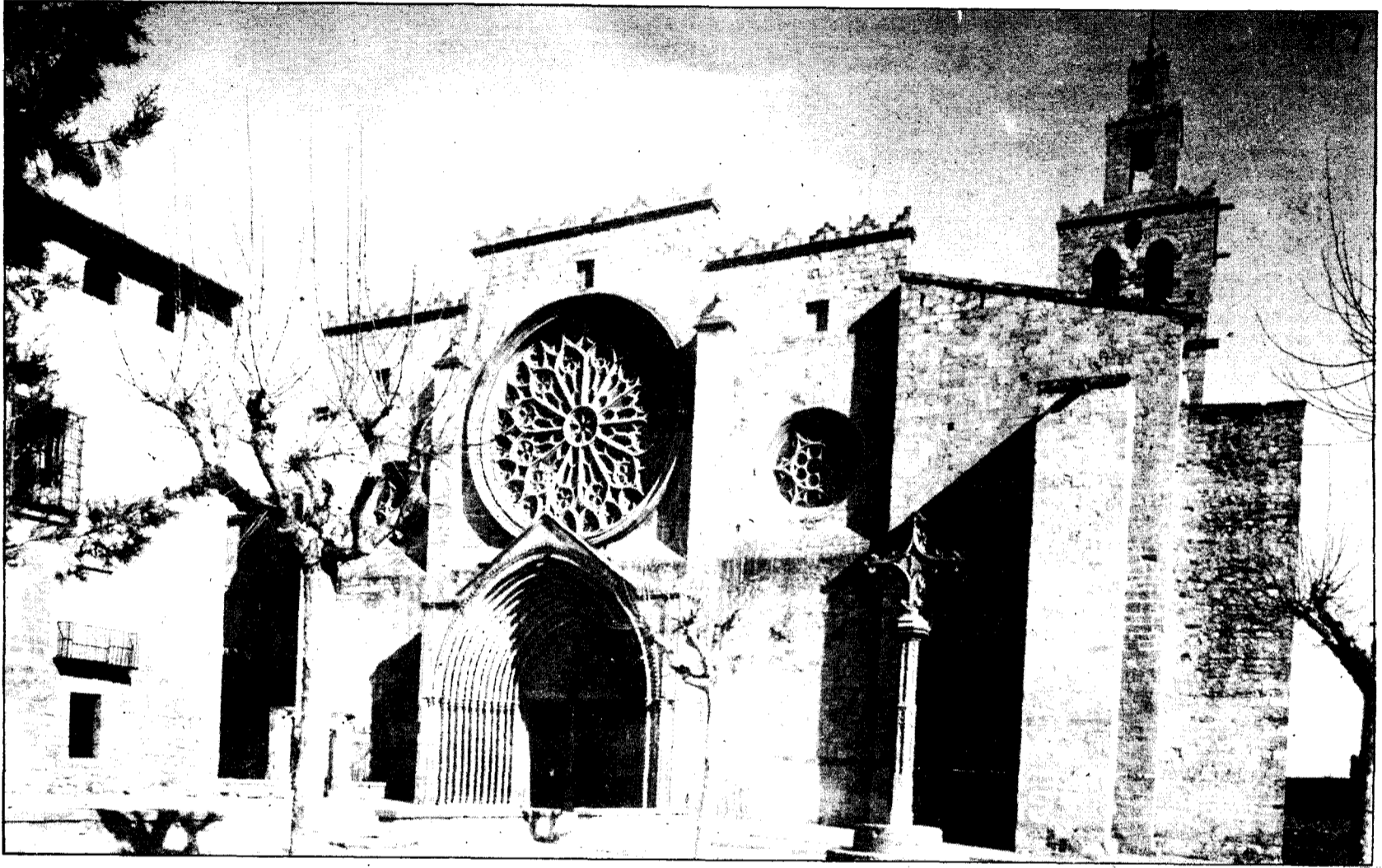
Conec un amic que en aquests moments està classificant les frases que li semblen més interessants que conté l'Eucologi. Per acabar aquestes ratlles en pro i a favor de l'estil literari del doctor Lluís Carreras em plau reproduir-ne una que té tota la vivesa i profunditat que acostumava a donar-hi el seu autor. Fa així: "Esforc i alegria per acomplir tots els deures, però el neguit fora".

Josep Maria Riu

XXIV VIATGE CULTURAL

20 gener 1985

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Església del segle XI amb arrels molt anteriors. És de tres naus amb cúpula i cimbori octagonal. La rosassa de la façana té un diàmetre de 8,20 metres.

És notabilíssim el claustre romànic amb 144 columnes. Els capitells ostenten temes molt variats (fulles, sirenes, monstres, temes de la Nativitat, de l'Anunciació, de l'Epifania, la història d'Adam i Eva, de Noè, d'Abraham, etc.). Un, representa l'autor d'aquests treballs, l'escultor Arnau Cadell esculpint un capitell. En aquest claustre, el segle XVI s'hi construí un segon pis d'estil renaixentista.

SABADELL

MUSEU DE PALEONTOLOGIA

Qualificat de "molt recomanat" i indicat com a útil per a conèixer la Història de Catalunya.

VALLDOREIX

Hi visitarem el museu-arxiu de Josep Maria Gavin amb multitud de documents sobre temes culturals molt variats. Destaca la col·lecció de fotografies (més de 90.000) que contenen totes les esglésies de Catalunya.

El senyor Gavin té iniciada l'edició d'una sèrie de llibres titulada "Inventari d'esglésies" que constarà de 29 volums.

Preu del viatge: 1.600 pessetes, que comprèn la ruta, les visites, el dinar i la participació en el sorteig de llibres.

La sortida serà, a les nou en punt del matí, al carrer València xamfrà al de Balmes.

Us recomanem que no demoreu la vostra inscripció. Si us cal utilitzar el telèfon, feu-ho pel número 215 27 39.

COSTUMS I TRADICIONS

Posem bona cara al Ninou

Dintre de poques hores direm: "Bon dia i bon any!", o "Any nou, vida nova", "Any comencem, la fi en vegem", "Qui no treballa en tot l'any, treballa el dia de Cap d'Any". Aquests són alguns dels refranys del Ninou. I qui més, qui menys, comença l'any amb ganes de fer moltes coses, tot i que "de treballar no hi ha cap burro gras".

És clar que hi ha qui pensa com el personatge d'un acudit: "Hi ha anys que un hom s'aixeca sense ganes de fer res". De totes maneres les coses iniciades el primer dia duren tot l'any si hem de fer cas a la dita que "Si files per Cap d'Any, filaràs tot l'any". I qui diu filar, diu una altra cosa perquè no sols de treballar es tracta si arregem el refrany a gust dels ganduls: "Si fas festa per Cap d'Any, en faràs tot l'any".

Disposem-nos, si més no, a començar l'any amb optimisme i molt d'amor, perquè ens duri, també, al llarg dels dotze mesos vinents.

Ninou és el nom d'aquest primer dia. Almenys en molts indrets de Catalunya es deia així i en el refranyer trobem indistintament Any Nou, o Ninou.

Abans, els primers cristians començaven l'any per la Pasqua de Resurrecció; després, com que era festa mòbile, es decidiren per la de l'Encarnació, el 25 de març i els mesos seguien la distribució romana de "Kalendes", "Nones" i "Idus", però d'ençà del segle XIV, l'any comença el dia primer de gener, festa de la Circumsció de Jesús. Que era dia de dejuni i de pregàries pels cristians, mentre que pels dissortats que no n'eren, era de disbauxa. Tanmateix, però, l'any li-

túrgic —tots ho sabeu— comença el primer dia d'Advent.

Els catòlics celebren la festa d'Any Nou amb litúrgia apropiada i encara hi ha llocs on se celebra l'Eucaristia a la mitja nit, sovint precedida d'una vetlla adequada. El que s'ha perdut és el concepte evidentment erroni que "la missa de Cap d'Any, val per tot l'any", és a dir, que ja s'havia complert amb el precepte encara que no es participés en cap més durant la resta de les festes. Si es digués "la missa del darrer dia", encara perquè evidentment, no n'hi ha cap més. Una cosa així, com l'home dels nassos.

El dia creix: "Per Ninou, un pas de bou". Si és bixest les coses aniran de mal borràs: "Any de traspàs, no et firs d'ell ni del que li ve al detrás" i segon les condicions meteorològiques igualment: "Cap d'Any lleganyós, mal any"; però si neva, bon averany: "Any de neu, any de Déu", "Any de nevada, any d'ollada".

No penso esgotar tots els refranys perquè n'hi ha molts i correria el risc d'oblidar-me d'algun si pretengués donar-los de manera exhaustiva. El que sí vull dir, és que "si el mal any entra nedant", no diguem mal d'ell fins a veure'n els resultats. La saviesa popular ho recomana així: "De l'any, mal ningú en digui, que passat no digui". Siguem, doncs, optimistes i no diguem com aquells que tot ho veuen negre: "Sí, sí, any nou... vida vella".

Esteve Busquets i Molas

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els collectius (1)

Tots coneixem i sabem distingir perfectament si un grup nominal o un nom és en singular o en plural. La nostra llengua només té dues opcions: un sol individu, singular; més d'un, plural. Moltes llengües antigues, ja desaparegudes, tenien una manera especial d'indicar els dos individus o objectes: el gènere dual. Encara ara, el grec té aquest gènere, i en català fem servir un mot que conserva l'esmentada característica: *ambdós*, que vol dir, inequívocament, tots dos.

Hi ha, però, una forma d'expressar una realitat plural amb un mot en singular. Es tracta dels mots *collectius*, aquells que usem per designar conjunts d'objectes o de sers vivents més o menys homogenis. Un dels *collectius* més correntment usats i amb un valor molt genèric és el mot *gent*, igual a conjunt de persones. L'usem molt sovint i de moltes maneres. Diu que sant Vicenç Ferrer començava els seus sermons adreçant-se a l'auditori amb un: *Bona gent!* Per contra, també hi ha la mala gent, la dels baixos fons socials, gent de la pitjor mena, la que és capaç de fer-ne de totes per la seva roïnesa. És quan, despectivament, l'anomenem *gentalla*, o *genteta*, o *gentussa*. Si la gent creix en nombre i es congrega en un sol lloc, diem que hi havia una *gentada*.

Un altre *collectiu* ben corrent és el de *colla*. Aquest mot també pot ser un *quantitatiu* en el sentit d'abundància: De llibres d'art, en tinc una colla. Pot ser un grup de persones que fan, plegats, una feina determinada: una colla de segadors, de veremadors, de bastaixos. Les colles de castellers, integrades per homes i nens, que aixequen torres humanes en un tres i no res, amb acompanyament de gralles i tambors. També pot ser el grup d'amics i amigues que es troben deliberadament i lliure per portar a cap activitats conjuntes; les quals activitats, en molts casos són de sana diversió i esbarjo com passeigs, excursions, balls... També poden ser de no tan sanes intencions: una colla de lladres, de perdularis, de mal factors. Els components de la colla són diferenciats d'altres amics més generals i és característica la consciència de pertinença que els lliga. Aquest és de la colla i aquell no ho és. No es descarta la presència d'un líder.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— A l'escriure capçalera d'un setmanari català trobo aquesta frase: ...un obrer madura, si no m'erro tramoïsta del teatre Odeon... Els mots acabats en -ista són estalvi de la dièresi i ha de dir: tramoïsta.

Albert Pera

CRÒNICA CASTELLERA

El Sant Pare, amb els castellers de Vilafranca

Del 23 al 28 del propassat mes de novembre, els Castellers de Vilafranca acompliren la seva anunciada gira italiana amb uns resultats molt satisfactoris, tan pel que fa als castells aixecats en diverses poblacions, com des del seu vessant de relació humana. Fem una molt especial menció a l'acollida dispensada pel Sant Pare, a una bona part de la colla, en lliurar-li un mocador casteller i una rajola on es podia veure una torre de vuit aixecada pels vilafranquins a Montserrat.

Els Castellers de Vilafranca

van aixecar els primers castells per terres italianes a Pisa, en aquesta vila i en diferents actuacions van carregar i descarregar, dos quattres de sis amb l'agulla nets, tres torres de sis (dues netes), un tres de sis per sota, i aixecar davant de la torre inclinada el tres de set i el pilar de cinc.

A Siena, a la plaça del Campo van completar amb el quatre de set, la torre de sis i el pilar de cinc aixecats enfront del Palau Pubblico i la torre del Mangia.

A Roma que era la fita que havia propiciat aquest viatge dels

castellers calia fer-li els honors. Foren plantats successivament el tres de set davant les ruïnes del Colosseo, un parell de pilars de cinc a la plaça de Venezia al peu del monument a Vittorio Emanuele i una torre de sis damunt d'un dels ponts sobre el Tíber, amb el castell de Sant Angelo al fons, per arribar finalment a la plaça de Sant Pere del Vaticà, on després de la salutació de Joan Pau II, van aixecar el quatre de set amb l'agulla, el tres de set i dos pilars de cinc alhora. L'endemà abans de tornar a la Ciutat Vaticana fou enlairat un pilar de cinc a l'escalinata de Trinità del Monte, després, a l'interior de la sala d'audiències del Sant Pare

van aixecar el quatre de sis amb l'agulla i net i el pilar de cinc que foren saludats amb una extraordinària ovació, mentre el Papa semblava mostrar una certa preocupació que "allò" pogués caure. A la tarda un pilar de cinc fou aixecat (sense gralles) al mig de l'església de la Sagrada Família en un dels actes centrals de les festes de beatificació del pare Manyanet, fundador de la Congregació de Filles de la Sagrada Família. A la sortida van bastir un tres de set i un pilar de cinc aixecat per sota.

Els Castellers de Vilafranca van cloure la seva estada per Itàlia aixecant els últims castells a Florència.

Eloi Roca

LA SARDANA I LA DANSA

CONCURS MUSICAL DE LA SGAE.— Jaume Cristau ha estat el guanyador del Concurs Musical de Sardanes convocat per la Societat General d'Autors d'Espanya amb l'objectiu de promoure i estimular la creativitat dels compositors de sardanes i al qual hi han concorregut un total de dotze composicions. El jurat d'aquest certamen ha estat integrat pels mestres Josep Solà, Fèlix Martínez i Comín, Francesc Burrull, Josep Capell, Isidre Prat i Rafael Ferrer.

D'acord amb el veredict de l'esmentat jurat, el premi únic d'aquest certamen dotat amb cent mil pessetes, s'adjudica a Jaume Cristau i Brunet, de Figueres, per la seva sardana "El ressò de Pau Casals", que porta per lema "Immortal".

COORDINADORA DE COLLES SARDANISTES DE TARRAGONA.— El dia 16 de desembre, a migdia, se celebrà la segona ballada del cicle d'audicions que aquest hivern organitza la Coordinadora de Colles Sardanistes de Tarragona, amb la col.laboració de l'Ajuntament de l'esmentada ciutat. Aquest cicle de ballades d'hivern inclou un total de nou audicions a celebrar entre els mesos de desembre de 1984 i març de 1985 amb la participació musical de la cobla La Principal del Camp.

Igualment, la Coordinadora de Colles Sardanistes de Tarragona, integrada pels següents grups: Joventut Tarragonina, Fent Camí, Tarragona Dansa, Mestral, Dolç Record, Enyorança, Maginet Juvenil, Maginet Infantil i Cossetània, porta a terme un curs de monitors de sardanes entre membres de les colles, com a pas previ del curs d'ensenyament de la nostra dansa que es farà a les escoles de Tarragona a partir d'aquest mes de gener, amb el patrocini de l'Ajuntament tarragoní.

CONCURSOS FOTOGRÀFICS.— L'Associació Cultural Sardanista "Flor de Fajol", d'Olot, acaba de convocar el seu vuitè concurs fotogràfic: Pri-

mer Premi d'Honor "Flor de Fajol", amb el tema "Sardana, folklore, costums i tradicions d'arreu del món". Els treballs optants als premis d'aquest concurs han de ser fets en blanc i negre, admetent-se la totalitat de tècniques fotogràfiques, amb una mida màxima de 1.200 centímetres quadrats. S'estableixen els premis següents: Premi d'Honor Trofeu "Flor de Fajol" i quinze mil pessetes; primer Premi, dotat amb Trofeu i cinc mil pessetes; Segon Premi, amb trofeu i tres mil pessetes; més sengles trofeus per a les obres classificades en 3r. i 4t. lloc, així com un Premi especial "Mainada" a la millor fotografia de tema sardanista, dotada amb trofeu i cinc mil pessetes, i un Premi especial "Esclat olotí" a la millor fotografia de tema folklore català, dotat igualment amb trofeu i cinc mil pessetes.

Els interessants poden demanar les bases a l'Associació Cultural Sardanista "Flor de Fajol", tot adreçant-se a Narcís Ferrer, Plaça de la Mora núm. 6, d'Olot. El termini d'admissió d'originals finalitzarà el dia 1 de febrer de 1985.

Per altra part, la Colla Sardanista "Rosa de Reus" ens ha fet arribar el resultat del Concurs de Fotografia convocat amb motiu del divuitè Aplec de Sardanes del Baix Camp. En l'apartat de fotografies amb el tema "L'Aplec del Baix Camp" s'adjudica el Premi d'Honor a la millor col.lecció a Josep M. Llauredó, de Reus, declarant-se deserts el primer i segon premis i atorgant-se el tercer a Francesc Boqué, de Reus. Entre les fotografies rebudes sobre el tema "Dansa i costums tradicionals dels Països Catalans", el veredict del jurat va establir l'atorgament dels següents guardons: Primer premi a Benvingut Xandri, de Balsareny; segon premi a Antoni Bonadona, de Salt; tercer premi a Josep M. Llauredó, de Reus; i accésit a Benet Moya, de Reus.

Josep Ventura

LUGAR DE REPRESENTACIÓN:

Teatro "La Lira" del Vendrell.

DIAS:

25 de diciembre y 13, 20, 27 de enero.

HORARIO:

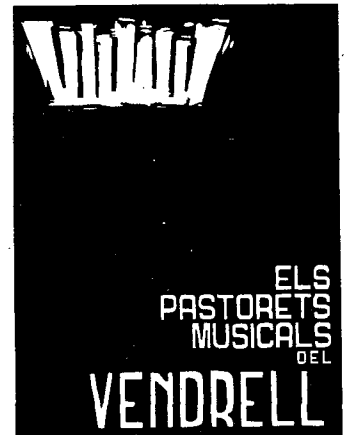
Día 25 de diciembre a las 8 de la tarde.
Días 13, 20, 27 de enero a las 5 de la tarde, para terminar a las 8 aproximadamente.

PRECIOS:

Butaca: 350 pesetas. Niños hasta 8 años: 250 pesetas.
(Bonificación para grupos de más de 25 personas).

LOCALIDADES: EN EL VENDRELL

Para encargos, venta e información:
Oficina del Centro de Iniciativas Turísticas.

c/. Dr. Robert, 18 - Teléfonos (977) 66 02 73.

Los días de representación: Una hora antes de empezar.

TEATRO:

Las puertas se cerrarán mientras dure la representación. El Teatro "La Lira" está dotado de calefacción. Apto para todos los públicos.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Mateu, capítol 2, versets de l'1 al 12 (Mt 2:1-12).

Reflexionem:

1. En els llibres que s'usen per a la celebració de l'Eucaristia, la festa d'avui s'anomena "Epifania del Senyor". El mot "epifania" és grec, i vol dir manifestació. Avui celebrem que el gran esdeveniment del Fill de Déu fet Home és per a la salvació de tots els homes i de tots els pobles.

2. En Jesús s'ha "manifestat" el gran amor de Déu envers tots nosaltres. S'ha fet un de nosaltres per estar per sempre més a prop nostre. Aquells que el busquen amb fe i amb paciència, com els mags, el trobaran.

3. La narració evangèlica d'avui aés, sobretot, una narració de catequesi, per donar-nos a entendre que, la "manifestació" de Déu en Jesús crida a la fe a tots els homes; que la fe és un llarg camí que cal fer sense mandra; que en la vida de l'home sempre hi ha una llum que el guia fins l'encontre amb el Senyor.

El Mossèn

(M'ha agradat molt el què escriu l'Eixerit)

HORIZONTALS

- 1.— Comarca del Principat. 2.— Defunció. (A l'inrevés, bulb comestible). 3.— Conjunt instrumental popular català, dedicat especialment a tocar la nostra dansa. (A l'inrevés, prefix que vol dir dos, dues. 4.— Búfal nan de la família dels bovins, de colors foscos rojencs i potes curtes. Estima. 5.— Una cosa acorreguda. (A l'inrevés, unitat de força. 6.— Llengua occitana. Acció d'encisar, al revés. 7.— Consonant. Seient de cerimònia. 8.— Descàrrega d'una arma de foc. Preposició. Cinquanta.

VERTICALS

- 1.— Antiga fortalesa del terme de Martorell. 2.— (A l'inrevés, habitació dels cenobites; monestir. Consonant. 3.— Terme usat en el joc de bàsquet. Conec, no ho ignoro. 4.— Interj. usada per a fer que hom es deturi, a l'inrevés. Número. 5.— Cinquanta. Preposició. (A l'inrevés, la germana del pare o de la mare). 6.— Dígraf català. Vell, que té molts anys. 7.— Descarta, treu fora. 8.— Ciutat del Vallès Oriental.

	1	2	3	4	5	6	7	8
1								
2					○			
3						○		
4					○			
5				○				
6			○					
7		○						
8					○		○	

Solució

1.— Rocabort. 2.— ibonac. R. 3.— Pibot. Sè. 4.— otia. Sè. 5.— L. A. att. 6.— Ll. Ancia. 7.— Elimi- na. 8.— Sabadell.

VERTICALS

1.— Ripollès. 2.— Obic. 3.— Còria. 4.— Ana. Ama. 5.— Fet. ant. 6.— (ro. sion. 7.— R. Sètia. 8.— Tret. A. L.

HORIZONTALS

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

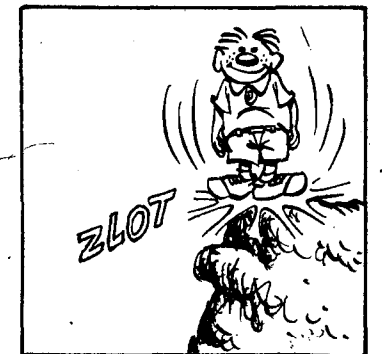
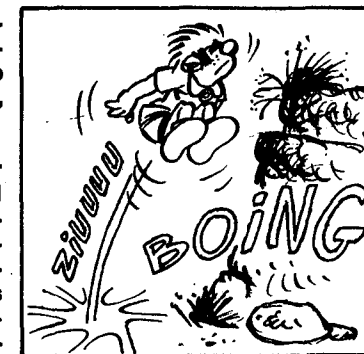
SUPLEMÈNT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 235

La diada dels "reis" o mags

La narració evangèlica dels reis, (a la catequesi diem mags), és ben interessant i bonica, oi? Cada any, quan arriba aquesta diada hi penso molt. Abans, quan era més petit del que ara sóc, renoi com hi pensava! (de vegades penso que valia la pena ser petit). Quan vaig saber com anaven les coses, la veritat, em va fer una certa tristesa però no em vaig disgustar gens. Home!, tenir il·lusions sempre és agradable, oi més quan els pares, amb tanta estimació, les satisfien. Ara les il·lusions, l'estimació i els regalets, també els tenim. Sort d'això, eh?

Ara bé, jo em pregunto: ¿Què ens volia dir l'evangelista amb aquesta narració? Us ho vull dir sincerament, després del què varen explicar-nos a la catequesi i de parlar amb la mare, em sembla que ara ja ho sé: 1er. Jesús estima tothom, vol que tothom se salvi i crida tots els homes a seguir-lo. 2on. Tots els qui escolten la seva crida, el volen conèixer i el busquen, el troben. 3er. S'ha de ser decidit, i fer camí fins a creure de debò que Jesús és el Fill de Déu fet Home, i el Salvador de tots. 4art. Quan l'estimes, el millor obsequi és obrir-li de bat a bat el teu cor.

Bé, desitjo sincerament que a tots vosaltres (i a mi també, eh), els reis ens portin algun regal que ens faci il·lusió. I tan de bo que per a tots els nois i les noies de la terra hi hagi qui els estimi, avui i sempre. Perquè aquest és el millor regal, oi?

L'Eixerit

Avet Set — **Avet Set** —

LEGENDAS

La portera de la casa a on vivien els Masbovins, la Sra. Rosa, amb la mà alçada, més amunt del front, tenia la llonganissa agafada pel cordill. Semblava un paleta tirant mà de plomada. Li baixava entre-ulls, un pam i mig enllà, i seguint la vertical del nas es prolongava fins mes avall de la cintura. Era una senyora llonganissa. Amb aquell punt de sec amorosit i aquell perfum confitat de cosa treballada per l'home i pel temps. Era, sense cap mena de dubte, un bon present de Nadal. I el preu no massa car. Simplement, fer els ulls grossos.

L'avi Pere arribà desproveït d'arma i sarró i saludà la Sra. Rosa. Ella, tot agraint-li el present, el féu passar al menjador de la porteria i li digué complimentosa:

—Vol que l'enceti i la atastarem junts?

—Nomes faltaria, Sra. Rosa. De cap manera! Guardi-la i faci el que més li convingui.

En Llorençó, carretejant els estris de cacera de l'avi, i l'Enric Carnisser carregat amb els seus i menant el gos, s'esquitllaren escales amunt.

L'avi, un cop feta la gara-gara a la portera se'ls ajuntà i els menà la pressa:

—Nois. Pugem lleugers. Seria un mal pas topar-nos amb algun veí baixant l'escala.

Es aquí —murmurà en Llorençó el primer segona, si no m'erro.

L'Enric Carnisser polsà el timbre—. Un truc ni curt ni llarg—.

S'oïren passos. Algú guaità per la reixeta.

—Qui demana? —interrogà una veu feble.

—Els Srs. Masbovins...

—Són fora —tallà la veu, pujant de to— Ell es de viatge i ella no tornarà fins tard del vespre.

L'Enric Carnisser pensà, irat, que tots els plans se n'havien anat enlaire. Aquesta està massa ben ensinistrada i es malfia. Son gats vells i la saben llarga.

—Veurà! És que porto un present de Nadal —improvisà l'avi— El pany féu un enrenou lleu i la porta es badà un xic. L'avi pressionà fort. L'Enric i en Llorençó, també.

La porta s'obrí de bat a bat. Tots tres, amb el gos entrecamat, quedaren quiets, talment un quadre plàstic, emmarcat pel bestiment.

La minyona es badà d'ulls i de boca. Se sufocà. S'esgrogueí.

—No temi res —digué l'avi per calmar-la.

—Qui? Jo? —forollà, la noia, mirant-se l'escopeta—

—Venim a cobrar un deute —explicà l'avi Pere— mostrant-li les factures.

La noia canvià tot el posat de cara. No badà boca, però el seu esguard prengué un tombant burleta. La noia estava per demanar a l'avi Pere que posat a passar comptes, mirés de cobrar, també, tot al que a ella li devien.

Avet Set eslips per a nenes i nens

Cercant la joia de Nadal (4)

En arribar al carrer, es posaren la bufanda al coll i les mans a les butxaques.

—“On podríem anar que almenys no tinguéssim fred?, es preguntaven.

Varen veure una església que també tenia les portes obertes, i s'hi varen encaminar.

Era l'hora de la Missa del Gall.

Entraren. La nau era grandiosa i estava plena de gent.

Un capellà, al peu de l'altar els dirigia unes paraules.

—“Que la llum d'aquesta nit, il·lumini les nostres tenebres; que la flama de Betlem escalfi els nostres cors! Que aprenguem d'estimar de veritat!” La Raquel va estirar el coll, i es va mairar tot somrient, el senyor que tenia al seu costat. Ell, també la va mairar, però va restar impassible. La nena li va dir tot baixet:

—“Que no sentiu que diu el predicador?”

Aquell senyor, de mala gana, va assentir amb el cap. La nena li va dir suaument: —“Doncs, no ho sembla?”

En Toni va estirar la seva germaneta de la mà. Ara anirien a adorar el Nen Jesús.

No es cansaven de mirar aquella renglera de gent: nois, noies, dones, homes, vells i mainada.

Si bé ara tots cantaven, no per això tenien l'aire d'estar contents.

Quan hagué desfilat tothom, el capellà els va dir:

—“Que sigueu molt feliços en aquesta diada, i que per molts anys poguem celebrar junts el Nadal!”

Ningú no li va respondre, i tothom començà a sortir defora.

Un cop al cancell, en Toni va dir a la Raquel:

—“Tu Potser no saps que a l'església no es pot enraonar.

Ja veuràs com ara serà diferent!”

—“No ho sé pas... ja ho veurem... va respondre la menuda; i per comprovar-ho, es varen quedar allà arrecerats.

La corrua humana sortia adelerada, sense ni tan sols donar-se, ni donar-los a ells la bona nit.

El vailet es va mirar la seva germana, amb un aire molt trist, i com dient-li:

—“Tu has tingut raó”.

Agafats de la mà, s'allunyaren.

Encara tenien més fred que abans d'entrar al temple..

Sense saber ben bé el que feien, entraren a un cafè.

Ben segur que en el seu interior, abrigaven l'esperança de trobar-hi el pare.

Allà hi havia poc brogit i molt de fum, i a l'entorn de les taules, grups de quatre o cinc homes, pensatius i emmurriats.

De tant en tant, un d'ells arreplegava tots els diners que li havia en una pila, i se'ls ficava a la butxaca. Els altres, es ficaven la mà a la butxaca i treien més diners que aplaven de bell nou.

Un d'aquells homes, no arreplegava mai diners, bevia més que els altres i no deia ni un mot.

Els infants s'hi apropaven.

Tenia una mirada inquietant i fosca.

De sobte, es va palpar les butxaques i no va treure més diners. Tot rondinant unes paraules que ni s'entien, es va aixacar, i tot tambalejant-se, es dirigí a la porta, sense acomiadar-se de ningú.

Ningú tampoc, no li'n va fer cas. El joc continuà, talment com si no hagués passat res.

Els dos germanets, no feren cap comentari. Estaven massa impressionats per parlar, però es varen mirar i es varen comprendre.

Sortiren a la porta i, agafant-se de la mà, tiraren carrer amunt.

En tombar la primera cantonada, varen veure aquell home del cafè que anava avançant mig d'esma.

Posant-se-li al costat li digueren amb aire amorós.

—“Bona nit tingui!”.

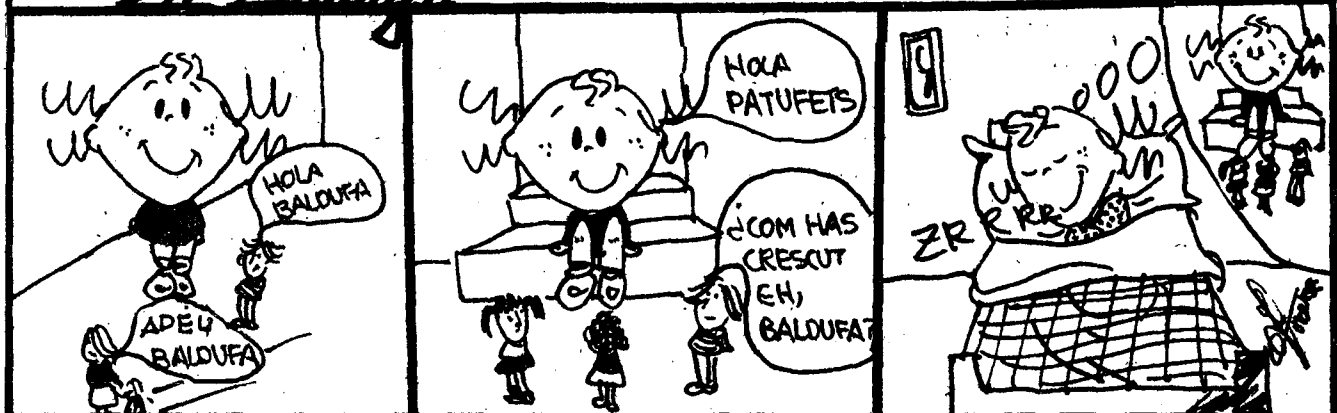
L'home, sorprès, se'ls mirà de dalt a baix, talment com si es volgués convèncer d'alguna cosa i murmurà:

—“M'heu espantat, quitxalla. De moment em pensava que eren els meus...”

Malgrat no esser els seus fills, en Toni i la Raquel estaven disposats a acompanyar-lo si ell volia.

Però l'home preferí anar sol. I els infants, amb recança, el vegeren com s'allunyava, perdent-se en la fosca de la nit, tot sol, amb la seva mirada, també fosca.

La Bufanda

Avet Set eslips per a nenes i nens

La Lliga, d'un cop d'ull

Jornada 16																		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
	25+9	22+6	19+3	19+3	18+2	18+2	18+2	17+1	16+2	15	15-1	15-1	14	13-3	13-3	12-4	10-6	8-8

ENCREUATS

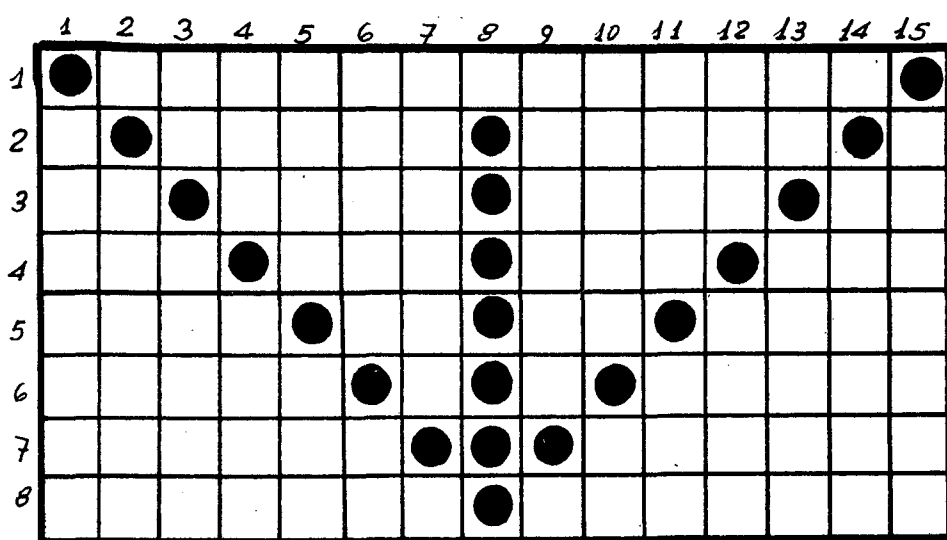
Per Rosa Collell

HORIZONTALS:

1.- Branca de la Medicina que estudia les lesions internes o externes provocades per una violència exterior. 2.- Cent. Nom d'Home. Màquina automàtica que pot executar diversos moviments semblants als homes. La primera vocal. 3.- Contracció. Sirià. Substància viscosa de color roig negrenc, obtinguda per la combustió de la fusta i per destil·lació del carbó mineral. (A l'inrevés, la teva). 4.- Facultat de discórrer per mitjà de la intel·ligència. (A l'inrevés, no bo). (A l'inrevés, dotze). Indoeuropeu. 5.- (A l'inrevés, xucli amb els llavis i la llengua la llet de les mamelles). La teva. (A l'inrevés, infants). 6.- Tuberculós. Manera d'embenar. Preposició. (A l'inrevés, el qui fa oli). 7.- Pertanyent a l'ànima. (A l'inrevés, dit de l'estil artístic comprès entre el renaixement i el neoclàssic). 8.- Quantitat de líquid que cap en una tassa. Localitat prop de Betània a l'E de Jerusalem.

VERTICALS:

1.- Virtut teològica. 2.- Manera d'embenar. Tros de metall, fusta plana i molt prima. 3.- Déu egipci. Plur., lloc de vegetació en el desert. 4.- Abans. Expressa quelcom sense parlar, amb gestos i actituds. 5.- Que té utilitat. Agència d'intel·ligència americana. 6.- Color lila fosc. Quatre-cents. 7.- Dotat d'ànima. Preposició. 8.- Manera d'embenar. 9.- Trajectòria que descriu a l'espai un astre. Consonant. 10.- Sant Julià de (és a Andorra). Nom de consonant. 11.- Làmina transversal de forma triangular, situada a la part inferior del quart ventricle. Expulsió de gasos per la boca. 12.- Lloc on va morir St. Francesc Xavier. (A l'inrevés, indret d'un riu on les truites van a fesar). 13.- (En anglès, neutre). 3.ª persona futur d'anar. 14.- Preposició. (A l'inrevés, vaixell de guerra típicament mediterrani, mogut especialment per rem). 15.- (A l'inrevés, cautxú vulcanitzat que conté una certa proporció de sofre i de negre de fum).

SOLUCIÓ:

HORIZONTALS:
 1.- Traumatologia. 2.- C. Anton. Robot. A. 3.- Al. Sir. Brea. At. 4.- Rad. Iam. Mims. 5.- Uil. CIA. 6.- Morat. CD. 7.- Animat. A. snel. 6.- Tisic. T. A. reil. 7.- Anmic. corab. 8.- Tassada. Betfage.

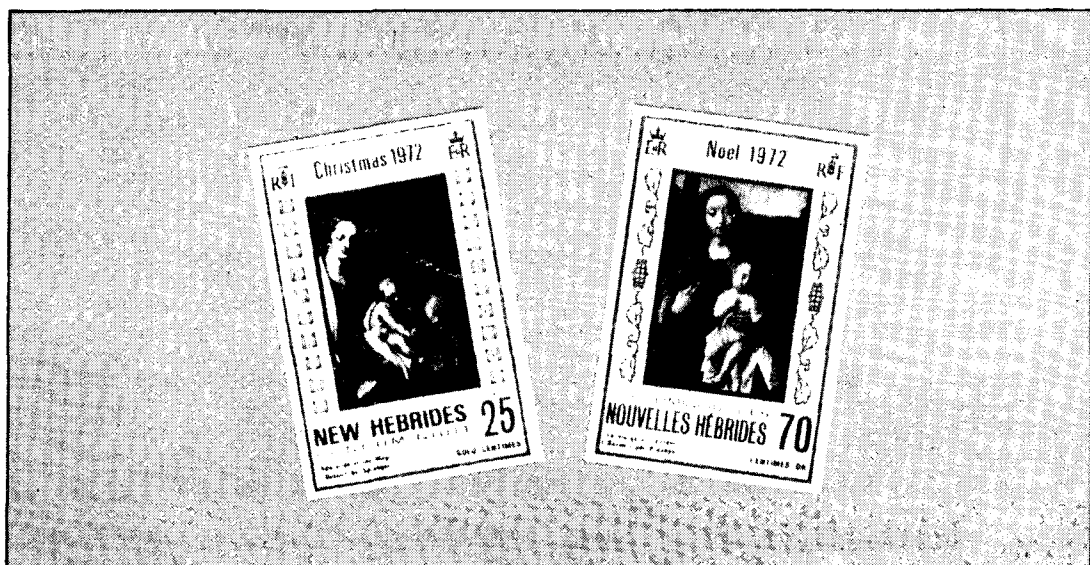
VERTICALS:
 1.- Caritat. 2.- T. Lam. ra. 14.- A. arela. 15.- atinobe.

12.- Goa. serf. 13.- It. Anl. Lòria. Ce. 11.- Obex. Rot. 8.- T. 9.- Obita. B. 10.- Morat. CD. 7.- Animat. A. Mims. 5.- Uil. CIA. 6.- na. 3.- Ra. Oasis. 4.- Ans. 1.- Caritat. 2.- T. Lam. ra. 14.- A. arela. 15.- atinobe.

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

Les illes NOVES HÈBRIDES commemoraren el Nadal del 1972 amb una sèrie de segells de 4 valors, dos en llengua francesa i dos en llengua anglesa. Format vertical, dentat 14 x 14 1/2. El valor 25 C. representa un fragment de l'Adoració dels Mags, del pintor Spranger. Color verd i policromat. El de 70 C., la Verge amb el Nen Jesús, del pintor Provoost. Color blau i policromat. El pintor Bartolomé Spranger nasqué a Anvers (Bèlgica) el 1546 i morí a Praga el 1611. Fou deixeble de Mostaret i de Corneli van Dalem. Les seves pintures d'un color molt bonic, demostren una influència italiana molt forta.

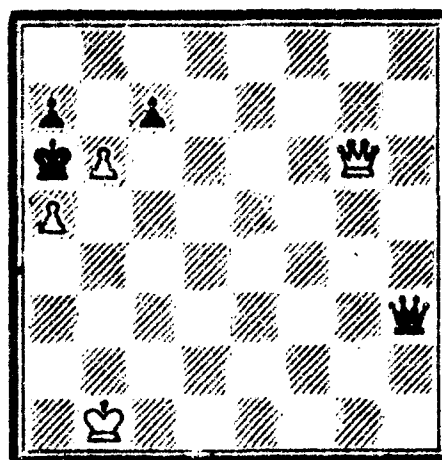

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 144

Blanques juguen i guanyen

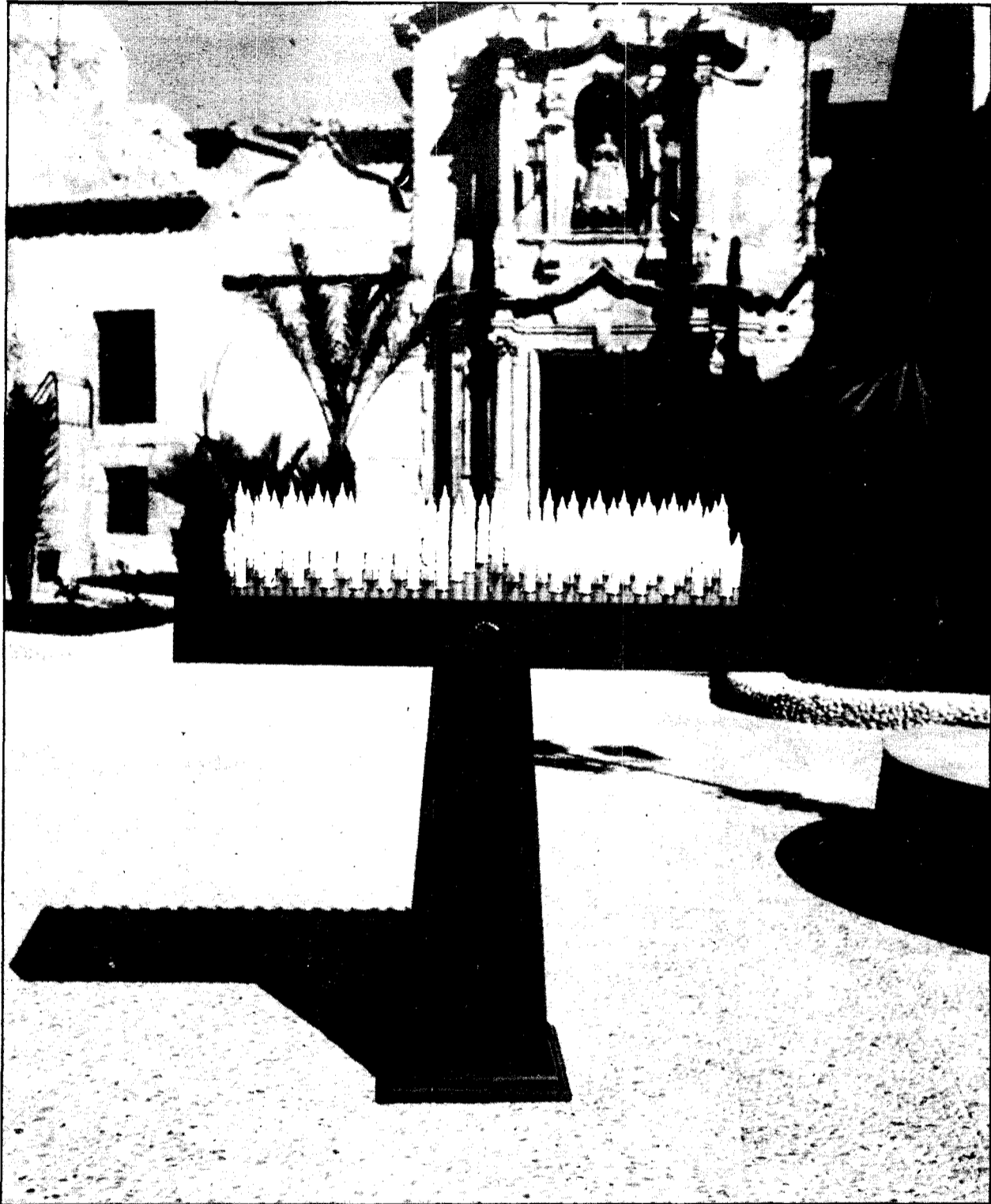
És massa bonic. És una composició, amb bonica jugada tranquil·la al capdavant.

Solució al Diagrama 143

1 Te5-e8+, Ta8xe8, 2 Dc4-d4+ i mat

**Brutícia -
Contaminació -
Problemes -**

¿Per què?

¡La nostra solució!

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal.lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València, Ciudad Real, Terol, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaen.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Esc. F 1.º-1ª - Tel. 427 73 45.